

Sökaren

– tidskrift för livsfrågor –

Foto Bela Unger

ALF BJUREKLINT BERÄTTAR OM OFÖRKLARLIGA HÄNDELSE I
RIDDARHOLMSKYRKAN.

JÄ, SPÖKERIER FÖREKOMMER. MEN DET ÄR SVÅRT ATT SÄGA VAD SOM ÄR
ORSÅKEN.

”DET OKÄNDA” KAN HA EN FÖRKLARING SOM VORE VIKTIG FÖR OSS ATT
KÄNNA TILL. MEN DET KAN OCKSÅ RÖRA SIG OM ILLUSORISKA FENOMEN.

I ALLA HÄNDELSE: DET FINNS MER MELLAN HIMMEL OCH JORD...

Bli herre över din hälsa!

Kom ut från livets trånga cirkel! Betrakta dig som en del av universum! Så skriver Boris Aranovich i kompendiet som medföljer den s k Nyckelkursen som Sökarens reporter Agneta nyligen deltog i. Här delar hon med sig lite av det hon fick lära sig och allt handlar om att ta sitt liv och sin hälsa i egna händer.

Agneta: – Boris Aranovich övertygelse att människan kan styra allt med sina tankar smittade av sig på hans åhörare, som lätt blev entusiastiska. Det går att styra välmåendet, energinivån, hälsan och även åldrandeprocessen, förklarade Boris. Jag tänkte för mig själv på hans kurs som *The Secret på ryska*.

– Kropp och hälsa fick stor plats på kursen.

Boris: – Jag kan styra min hälsa, så man kan säga att min hälsa är i mina egna händer.

Boris Aranovich är känd för sina kurser i *bioenergiterapi*, som han sedan 1992 har hållit på Axelsons Gymnastiska Institut i Stockholm. 1995 startade han och frun Iwona företaget "Människans dolda resurser", som nu heter "Människans Resurser" och vänder sig till människor som söker hälsa utifrån ett helhetsperspektiv.

Innan Boris kom till Sverige var han rektor för en skola för alternativmedicin i S:t Petersburg, och då hade han först chockat omgivningen med att hoppa av från en välbetald chefsposition som ingenjör. Vi fick på kursen veta att de alternativa metoder som Boris tagit med sig från Ryssland inte på långt när rönt samma motstånd i hemlandet som i Sverige. Här har han sammanträffat med läkare på Karolinska som i gemensam kör avfärdat resultaten som placeboeffekter.

– Varför använder sig inte sjukvården av placebo? undrade då Boris.

Han beklagade sig inför kursdeltagarna över att de starka ekonomiska intressen som finns i läkemedelsbranschen i förlängningen har fått människor till att tvivla på sina möjligheter att – utan mediciner – med framgång ta ansvar för sin egen hälsa. Det fanns också en besvikelse hos honom över att flertalet av de människor som han varit i kontakt med, valt att hellre surfa mellan olika kurser än att på allvar ta itu med sig själva och verkligen använda sin tankekraft. Boris:

– Vi vet att det är tankarna som formar våra liv. Alla tar inte till sig den förståelsen på djupet. Det är allvarligt hur vi tänker, eftersom tankarna styr oss.

Fysisk sjukdom beror på stagnation i något av kroppens utrensningssystem, säger Bopris Aranovich bl a. Genom att hjälpa patienten att balansera sin bioenergi sätter man igång kroppens självrenande system som rensar ut gifter och slagprodukter.

Ta först fram din humor och glädje!

I nästa stund lärde han ut att man kan börja med att ställa sig framför en spegel och le åt sig själv. Utan humor och glädje kommer vi ingen vart, betonade Boris om och om igen. Och den som står framför spegeln och tittar sig själv i ögonen kommer lätt in i ett transliktande medvetandetilstånd. Där har vi en nyckel! Varje människa som vill börja styra sitt liv behöver komma i kontakt med sitt undermedvetna, som i vanliga fall står för den större delen av styrningen. Vi har störande program i det undermedvetna som behöver avinstalleras och med lite tålmod kan vi installera nya program. Så här sa Boris:

– I det undermedvetna sitter själva styrelsen och för att komma dit behöver vi öppna den dörr som finns i höger hjärnhalva! När hjärnan börjar producera theta-vågor, vilket innebär ännu större avslappning än alfa-vågorna, som brukar stå för avspänning, öppnas dörren till det undermedvetna.

Det är här nycklarna kommer in i bilden. Jag behöver lära mig två saker:

1. Försätta mig i ett avslappnat transtillstånd så att jag får kontakt med det undermedvetna.
2. Lära mig hur jag kommunicerar med det undermedvetna genom visualisering, mentala bilder, tankefilmer och känslor.

– Det är som om ett litet barn styr våra liv. Det undermedvetna behöver uppfostras som ett barn, sa Boris.

Den som är splittrad kan lätt tappa tankekraft. Försök med hundar har visat att en bajsnödig hund inte kände de elstötar som den utsattes för. Vi klarar helt enkelt inte för många intryck på en gång. Känslor påverkar våra tankar, liksom de omständigheter vi befinner oss i. Ingen kan vara som en isolerad

Reportage Agneta Milde

ö, och allt vi tänker påverkar ett kollektivt informationsfält som speglas tillbaka till var och en av oss. Därför blir det en utmaning att medvetet välja vilken effekt en negativ händelse ska tillåtas ha på oss. Boris menade att även en sjukdom kan ha en positiv betydelse.

Se på dig själv uppifrån!

Människans känslor har en finare frekvens än kroppen, men det som kallas mentalkroppen – tankarna – har en ännu finare frekvens. Den allra finaste frekvensen som påverkar mänskligt liv är universums andliga grund, som genomtränger allt. En finare frekvens har makt över en grövre. Det är därför vi kan påverka våra känslor och våra kroppsörnimmelser med tankarna. Om vi lärt oss att titta på oss själva "uppifrån", utifrån universums perspektiv, går det ännu bättre, förklarade Boris.

Ibland är det svårt att uppleva att man är herre över sin kropp. Sjukdomar kan kännas nog så påtagliga och dominera livsupplevelsen. Därför erbjuder Boris en mängd olika hjälpmedel för att återskapa balansen i kroppen.

Millimetervågsterapi är en av dessa. Boris:

– Sjuka människor kan behöva millimetervågsterapi för att kunna tänka positivt.

Självkärlek är att släppa rädslan

Vissa av oss väljer frivilligt att påverka vårt system med negativa frekvenser. Vi tittar på skräckfilmer och liknande som ökar risken för negativa förväntningar i vår upplevelse av verkligheten. Rädsla och oro hjälper sedan till så att de negativa förväntningarna förverkligas. En annan plågoande som lätt ges för stora proportioner är dåligt självförtroende. Enligt Boris är det grunden till många problem. Så här skrev han i sitt kompendium:

Världen återspeglar dina relationer med den. Kämpar du med världen – kämpar världen mot dig. Är du inte nöjd med världen – är världen inte nöjd med dig.

Bioenergiterapi bygger på en kombination av tankens kraft, stretchingar, tibetanska tekniker och taotekniker. Med hjälp av denna metod kan man balansera kroppen, förbättra kroppens reglerande funktioner och påskynda läkningsprocesser. Metoden är effektiv för att eliminera "negativa program" från det undermedvetna.

Millimetervågsterapi (MT) är en väl utvecklad terapi i Ryssland och stöder sig på en stor mängd forskningsresultat och referenser. MT fungerar på ett naturligt sätt utan biverkningar. Resultaten är ofta mycket goda. Metoden avlägsnar inte bara symptom, utan återställer också de naturliga strukturerna hos organ och system – en förutsättning för bestående behandlings-

Boris Aranovichs metoder innefattar att använda tankekraften, som styr människan, och programmera det undermedvetna, som också styr. (Boris talar svenska.)

– Du behöver inte bekymra dig och kämpa. Universum hjälper dig! säger Boris också.

Det är skönt att höra sådana ord från någon som själv är absolut övertygad om att de är sanna. Den som slutar kämpa kan acceptera sig själv som han eller hon är och då höra bättre vad själen säger. Boris berättade om resultat från Ryssland, då kursdeltagare plötsligt börjat måla, spela instrument eller gått från stagnation till framgång i sitt yrke med hjälp av nycklarna som de lärt sig. En annan framgångshistoria handlade om en båtstäderska som både blev friskare och fick större social kompetens. I stället för bråk med kollegerna fick hon pris för bästa prestation.

Hur gör man då? Jag sitter där med mitt önskemål och jag har kanske t o m format en handlingsplan som verkar realistisk. Nästa steg, enligt Boris, är att gå från inre avsikt till yttre avsikt. Det betyder att jag kan koncentrera mig på att målet realiseras av sig självt och helt sonika tona ner vikten av problemet. Hör här:

För att minska vikten av problemet måste du i förväg tillåta dig att förlora.

resultat. År 2000 fick ryska vetenskapsmän som tillämpade millimetervågsterapi inom biologi och medicin det största statliga priset i Ryssland – ett slags internt ryskt Nobelpris.

Millimetervågsterapi sker genom en liten s k Cem-Techapparat, som man kan köpa för drygt 10 000 kronor och själv använda.

1. En strålning tar död på bakterier och skadliga organismer – ett slags elektronisk homeopati. 2. Organrensning. 3. Lokalbehandling av smärta.

Det uppges att feber och inflammation försvinner på 3–4 dagar. Borelia botas.

Källa: hemsidan Människans Resurser.

Vi behöver ta tillvara våra själskunskaper som legat slumrande under ett surr av tankar, stereotyper och programmeringar. Då kan vi uppnå en överenskommelse mellan medvetande och själ, så att själen befrias från medvetandets kontroll och vi säger till oss själva: ”Jag har beslutat att det blir så och jag vet att jag kommer till målet.”

Bli ungdomlig och energisk!

Boris betonade att vi behöver öka vår energi för att bättre komma igång med dialogen med det undermedvetna. En metod är att skapa en tänkt energibubbla omkring sig, men ihop med andningstekniker går det ännu bättre. Vi fick alla sitta och andas in kraft både uppifrån och nerifrån samtidigt, och allt samlades i solar plexus och följdes av en stunds andningsstopp. Precis då är det bra att lägga in nya programmeringar, enligt vår lärare. Utandningen skulle vara lika lång som stoppet och längre än inandningen. Tidsintervallerna kunde tränas upp med tiden. Den som övar upp sin kroppsliga balans och ställer om sitt medvetande borde lätt kunna bli 120 år, menade Boris entusiastiskt.

– Allt är möjligt. Jag har själv varit med om att en finsk kvinna släppte kryckorna och började dansa efter en enda gruppbehandling, berättade Boris. Hon hade rest lång väg och hade verkligen tron på att det skulle fungera.

Vi lärde oss olika metoder för att komma i trans.

De nyckelmetoder som Boris lär ut har till syfte att försätta oss i ett neutralt tillstånd, så att vi inte begränsas av stereotyper och programmeringar. Ett av många sätt kan vara att samarbeta med kroppen. Man står upp och låter kroppen komma in i en vaggning från sida till sida som lätt går över i ett transtillstånd. Vi tillåter alfa-rytmen dominera och kan få uppleva theta-rytm hos hjärnvågorna. Då går det lätt att kommunicera med det undermedvetna. Den naturliga fortsättningen är att man sätter sig ner. Detta är dock inte att förväxla med långa meditationer utan ska ses som en förberedelse för kommunikation med det undermedvetna.

Allra bäst är det om man då har förberett en tankefilm om hur man vill ha det i sitt liv. Det kan handla om allt från hur cellerna arbetar fram hälsa i kroppen till resultat som man vill uppnå med hjälp av pengainflöde. Boris:

– Pengar kommer när du vill skapa ett specifikt resultat. Vi gör inte en tankefilm bara om pengar.

Att bara upprepa en massa önskningar som en robot fungerar inte. Tanke, känsla och själ måste delta i processen.

Under kursen fick vi prova vissa övningar, och somliga av dessa var tips på vad vi kunde göra hemma. Efter varje praktiskt test frågade Boris runt bland deltagarna för att förvissa sig om att någonting positivt hände. Jag blev uppriktigt sagt förvånad över hur många som fick klara resultat med en gång. Här satt vi packade som sillar och kunde ändå fara iväg till salighetens ångar i våra transövningar.

Vill du veta vilka tankar du hade igår – se på din kropp idag. Vill du veta hur din kropp ser ut i morgon – se på dina tankar idag! (Indianskt ordspråk)

En vecka efter kursen pratade jag med Anna Åkerblom-Olsson, som förklarade att många på kursen redan deltagit i andra kurser med Boris, och flera var färdiga bioenergiterapeuter som hon själv.

Petra och Boris

– Men jag jobbar med annat också i min praktik, som att ta hjälp av delfinenergi och änglar (!). Faktum är att jag använt lärdomar från Boris både i praktiken och i mina healingkurser. För min del har jag mina egna favoriter, både vad gäller stresshantering och tankefilmer för att förverkliga mina önskningar. Det fungerar verkligen! En gång vann jag t o m en bil och jag har alltid fått syssla med det som jag sett för min inre syn. Millimetervågsterapi tar jag också hjälp av, vilket fungerar bra för stresshantering och många andra saker.

Friskvårdskonsult Anna Åkerblom-Olsson, Uppsala

Nästa person jag pratade med hade aldrig varit på kurs för Boris tidigare.

– Som vanligt när jag går på någonting hade jag väntat mig mycket mera. Jag föredrar mindre sövande prat och mer praktik! Jag har provat lite grann hemma att ta mig till trans, men jag har haft väldigt mycket att göra, så det har lite fallit i glömska.

Nadine, egen företagare från Hälsningland

Petra deltog mycket aktivt under de två dagarna och visade stort intresse.

– Jag har två kurser kvar på bioenergiutbildningen, men jag tycker att jag kommit långt i min personliga utveckling. Vad jag behövde var de sista verktygen. Boris och jag har samma tänk, och det är skönt med människor som tänker lika. Mitt självförtroende blev mycket bättre. Boris uttryck ”anden är inte hemma när själen inte finns där” stämmer. Det hände nu att jag hittade själen. Jantelagen är historia. Nu är det bara att tuta och köra! Bägaren är full. Jag har det jag behöver för att gå ut på livets stora väg.

Petra, hudterapeut från Stockholm

Den manliga deltagare som satt bredvid mig, hade fått kursen i 40-årspresent av sin flickvän. Han sa så här i telefon:

– Jag försökte börja igår med att komma i trans och spela

upp min inre önskefilm, men jag behöver mer träning, känner jag. Det finns absolut något att hämta i det här, men det krävs disciplin. Min flickvän har varit bättre på att komma igång.

Peter, IT-tekniker från Stockholm

Och jag själv då? Jag, Agneta, har mest använt mig av energiknepen och en lugnande andningsövning för nervarvning. Den speciella insomningstekniken har fungerat för det mesta. Två dagar efter kursen var jag euforisk och pratade uppsluppet med mina celler. När jag städade var det en kroppslig utrensningssakt i min fantasi, precis som Boris tipsat om. ”Diska dina njuror”, sa han. Fantasin vet inga gränser. Sånt gillar jag!

Människans resurser har sina lokaler på Kungsholmen, en kort promenad från Stadshuset

De två världsbilderna

Grunden är andlig

spiritualism, teism

I världen finns en intelligent kraft. Det är världsgrunden, vilken är medveten, tänkande och skapande.

Allt levande och icke levande har tillkommit efter tankar, idéer: hjärtat har ingått i en plan, likaså lungorna, ögonen, matsmältningen, hjärnan, nervsystem osv.

Enligt denna uppfattning, som inom filosofin kallas spiritualism, kan det andliga inte reduceras till en biprodukt av materiella processer, utan utgör själva varat, det enda som existerar.

Allt verkligt är av andlig art. Inget materiellt existerar annat än som föreställningar i en andlig grund.

Anden är det absoluta, det självexisterande, det fritt skapande.

Denna världsbild överensstämmer med den indiska vedantafilosofin, enligt vilken världsgrunden är den innersta verkligheten i allt levande.

I universum finns en strävan att skapa fulländade livsformer – växter, djur och människor. Människan är den högst stående form av liv som vi känner till.

Världsgrunden har ingen orsak utanför sig själv, utan är sin egen orsak. Den är det som finns.

Världsgrunden skapar universum i sig själv.

Intelligent design är en beskrivning av hur naturen ser ut.

Grunden är materiell

materialism, ateism

Världen har uppkommit endast genom fysiska och kemiska naturliga processer utan medverkan av någon skapande intelligens. ”Gud” är ett namn på ett övernaturligt väsen, som inte existerar.

Levande organismer, bland dem människan, är följder av mekaniska slumpprocesser, mutationer och naturligt urval i kampen för tillvaron.

Allt har en *naturlig* (materiell) förklaring. I naturen finns inga ändamål, igen strävan. Ett öga har inte uppstått för att varelser skall se, utan genom att ögat har uppkommit under utvecklingens gång, kan varelser se. Att kunna se har inneburit en så stor fördel att varelser med denna egenskap har överlevt i kampen för tillvaron.

En giraff har inte fått sina långa ben och sin långa hals för att de skall komma åt att äta löv uppe i höga träd, utan tvärtom har genom naturligt urval girafferna fått allt längre ben och allt längre hals, vilket inneburit en allt större fördel för överlevnaden.

Medvetande är endast en biprodukt av fysiologiska processer och har inte karaktär av en grundläggande verklighet.

Denna världsbild kallas inom filosofin materialism: världsgrunden består av materia och tomrum.

Anhängarna av materialismen kan kallas ateister, de tror inte på ”Gud” eller någon annan högre skapande kraft.

Att tänka sig verkligheten enligt materialismen/ateismen är mycket svårt, kanske omöjligt.

Den odödliga Brahman

I vedantisk tanke är Brahman allt som finns. Inget existerar utom detta Enda i vilket allt som lever och allt som inte lever finns inneslutet. Allt är en Enhet, men i Enheten finns en mångfald. Allt dväls i den allomfattande Brahman; man kan också säga att Den genomtränger allt.

Brahman är en substans, vars väsen är medvetande och tänkande. Den är oföränderlig, oförstörbar. Den har inte fötts och skall inte dö, ty den existerar inte i en tid-rumslig värld, utan den *är* världen; tid och rum är föreställningar inom Brahman.

Det väsentliga i den vedantiska insikten är att Atman (den individuella själen) till sitt väsen är identisk med Brahman (världssjälen). Vid kroppens död lämnar Atman kroppen, men Atman själv dör inte; den lever som det inre i alla varelser. Själens odödlighet är inte den individuella personlighetens odödlighet, utan Atmans, substansens, odödlighet.

Ständigt dör varelser, och ständigt föds nya. Det är enligt Vedanta Brahman, Det Enda, som uttrycker sig i alla former, skådar materiens illusoriska värld genom ständigt nya media. Livets individuella former försvinner, men Livet finns alltid. Något finns i botten och detta Något är världssjälen, Brahman, vars väsen är medvetande och tänkande och ständigt tränger in i nya former av liv.

När människan använder begreppet "jag", avser hon sin själ, medvetandet, det inre tänkande väsendet. Detta väsen är enligt Vedanta en och samma substans – men upplever sig som fågel, som fisk, som president i Förenta staterna och som gerillakämpe i Latinamerika.

Tankarna, känslorna, förmimmelserna – kärleken, hatet, glädjen, skräcken, kunskapen, idealen – är tillfälliga ting som flyter genom medvetandet. Men den för allting gemensamma kärnan, jaget, är odödlig, tidlös. Det finns i grund och botten bara ett enda väsen – det finns bara du – och du är också jag och fiende och vän. Vi är alla i grunden samma väsen, Brahman.

Brahmans natur är medvetande. Jaget upplever sig endast som medvetet, även om detta medvetande i t.ex. drömmen inte utgör vår vanliga, fullständiga personlighet. Döden är en frånvaro av medvetande. När medvetandesubstansen, Atman, överger en organism, då sover individen – det är den s. k. lilla döden – eller, om övergivandet är definitivt, då är individen avliden och kroppen upplöses.

Någon död existerar inte för jaget, Atman. Ty jaget tar sig ständigt nya former. Död kan inte upplevas. Du, som är kärnan i allt levande, kommer alltid att uppleva att du finns. Du kommer att existera som bödeln och bödelns offer, som den rike utsugaren och den eländige utsugne, som den friske, framgångsrike och som den sjuke och plågade. Det är bara du, jaget, som existerar. Men du, medvetandet, finns i oräkneliga former – du är mask och groda, örn och leopard, människa och övermänniska. Du är det minsta kryp, och du är gud.

Min inre kärna är din inre kärna. Mitt jag är ditt jag. Bortom alla tillfälliga föreställningar, glädjen, sorgen, fördomarna, lidelsema är vi samma väsen. Du tror att ditt jag är ditt och att jag är en annan. Men det är en illusion, ty jagkänslan avser alltid framför allt medvetandesubstansen på botten av ditt väsen – den substans som genomtränger allt och är allt.

Så lär Vedanta.

SM-krönika ur Sökaren 5, 1975.

Adress SÖKAREN
Box 175
733 23 Sala

Telefon 021-13 70 03

E-post sokaren@ufo.se

PlusGiro 35 16 37-4,
Sökaren c/o PerMon AB

Ansvarig utgivare Per Frisk

Redaktörer Clas Svahn
Håkan Ekstrand

Tryckeri Aspuddens Tryck och
Distribution AB,
Stockholm

ISSN 0038-0504

INNEHÅLL:

Agneta Milde Bli herre över din hälsa!	2
De två världsbilderna	5
Den odödliga Brahman	6
Ledare	7
Agneta Milde Aisha, ung danska som sprider kärlek	8
Nils-Olof Jacobson Marys rakkniv	10
Gåvor till Sökaren	12
Människans sanna väsen	13
Ett medvetet universum	15
Åsa Freij Minnen av en sökarvän	16
Bokrecensioner	19
Erland Lagerroth Självorganisation än en gång	21
Viveka Lindgren Det okända – Ja, spökerier finns	22

Att vara en sökare

Jag har varit en hängiven sökare i 40 år. När jag blickar tillbaka på min sökarperiod så dyker minnen och ansikten upp. Boken "Det tredje ögat" av Lobsang Rampa var min första kontakt med något som kittlade min nyfikenhet. Att Lobsang Rampa sedan visade sig vara en kanadensare vars kropp härbärgerade en tibetan gjorde inte så mycket då. Jag blev en enveten besökare på olika antikvariat efter andlig och så kallad ockult litteratur och det ledde till att jag i oktober 1972 öppnade dörren till bokhandel Vattumannen på Kungsgatan 17 i Uppsala. Det blev den egentliga början till flera års intensiv jakt på meningen med livet. Vattumannen kom att bli ett nav runt vilket sökandet för många cirklade. Vattumannen blev som en magnet som öppnade för udda personer att synas och erbjuda sina tjänster inom det ockulta området som så småningom bland annat resulterade i annonstidningen och resursguiden Energivågen.

Både jag och min fru Monica har varit lyckligt lottade sökare, eftersom vi kunnat både skriva om och ge ut böcker av författare som vi tycker har berikat våra liv. Dessutom har det gjort vårt sökande avdragsgillt! Mitt sökande förändrades för cirka 15 år sedan då jag omedvetet kom att förändra mitt fokus bort från yttre ockulta fenomen, till vad som hände i min kropp och i mitt sinne. Jag kom till läkaren Bengt Sterns drivhus Mullingstorp och hans kurser i psykodynamisk kroppsterapi. I grunden genomgick jag en radikal förändring genom att inse, eller snarare inte kunna inse, vem jag egentligen var. 40 kurser senare och med den flammande upplysningens stjärna ständigt utom räckhåll är jag ändock tillfreds. Många medsökande vänner har jag mött genom åren som deklarerat att deras sökande är över och att de hittat hem. Nästa gång vi ses är vid fötterna av en ny lärare.

Själv har jag blivit vägledad av många lärare under min resa. Sven Magnusson var en. Från första stund kände jag ett förtroligt stöd från honom och jag kom att inleda min journalistiska bana i Sökaren i början av 80-talet med en artikel om meditation. När vet du att ditt sökande är fritt och att du inte hamnat i en sekt? Ja, ett bra kriterie är att om du är med i en sekt så prenumererar du inte på Sökaren.

Men nu har jag faktiskt hittat hem och kommit till ro. Mitt sökande är över. Och därmed även arvet från Sven. Sven har betydd mycket för många. I den mån kommer hans minne att leva kvar i den nya dimensionen, webben. Detta blir den sista Sökaren som trycks på papper. Försättningsvis kommer Sökaren få en ny form och ett nytt forum som du kan nå på www.sokaren.se om några månader.

Hur var det där med att mitt sökande var över? Den som letar i det här numret kan hitta svaret, sökarens tid är för evigt.

Per Frisk

Ansvarig utgivare Sökaren
Chefredaktör HÅLSA
Leg. Sökare
per.frisk@halsa.se

PS. Om det bland er alla prenumeranter, cirka 1000 trogna själar, finns någon som ser en annan vision med Sökaren som papperstidning och har möjligheten att skjuta till minst ett par hundra tusen kronor per år för att garantera en utgivning, då är ni välkomna att kontakta mig. DS

Aisha, ung danska som sprider kärlek

Aisha blev född på nytt och passar bra in under beteckningen "upplöst". Hon har hela livet framför sig och har säkert ställt sig frågan: Hur gör man nytta som upplöst? Ska Aisha sitta i snabbköpskassan eller resa omkring och krama folk? Aisha själv tycker inte svaret är viktigt. Hon gör bara det hon tycker om för stunden.

Aishas uppvaknande kom utan att hon läst några böcker, haft någon lärare eller praktiserat några meditationstekniker. Det startade med ett stort ifrågasättande av alla gjorda val, vanor och beteenden som hon inte tyckte stämde med hjärtat och fortsatte med transupplevelser, där hon t o m kunde bli helt förlamad mitt i alla helande salighetsupplevelser. Aishas växande kärlek kunde skapa rent fysiska smärtor i bröstet, när hon kände andra människors lidande. 25 år gammal var hon inne i en process som utifrån kunde tyckas ganska skrämmande, men som Aisha själv upplevde som en ständigt ökande förmåga att följa sitt hjärta på allvar. Det kom att innebära att hon fick gåvan att kunna överföra healing till andra och till sist efter upplevelsen av att vara ett med alla utan några som helst gränser kulminerade denna enhetsupplevelse i att fysiska behov som att äta dricka och t o m ta upp "normalt" med syre inte gällde för henne längre.

Vägen till ingen alls

Under processens gång blev det mer och mer vanligt att människor samlades runt Aisha för att få healing. Det kunde röra sig om fysiska tillfrisknanden, men också om att få inblick bortom undermedvetna lager för att kunna se sig själv. Aisha blev så absorberad av att helt leva för Gud att hon i det skedet inte kände några sexuella behov. Det fanns så många att ge kärlek till att privatlivet blev åsidosatt. En kort period tvingades hon även lämna sin son till föräldrarna för att transtillståndet med dess förlamningar gjorde det omöjligt att klara modersrollen. Det var under trans som namnet Aisha kom till henne och det var så hon började kallas, efter att tidigare ha hetat Dahlia. Med tiden blev det lättare och lättare att själv kontrollera transupplevelserna och det kom en punkt då ett vanligt liv kändes som det enda rätta. Aisha valde efter sina starka enhetsupplevelser att gå tillbaka till att leva med sin personlighet som en vanlig människa. Så här beskrev hon det under sitt Sverigebesök:

– Att känna till tomheten (nothingness) och sen välja livet,

det är vad jag kallar integration. Det är att vara någon, men samtidigt vara ingen alls. (being somebody, but still being nobody)

– Jag klev helt ur gururollen som byggts upp kring mig. Att hjälpa människor behöver inte vara att spela ett spel som får mig att stå över andra människor.

Om du som läsare blir skrämmd av att få veta om allt det som Aisha gått igenom, kan jag trösta dig med hennes egna ord:
– Det är styrkan bakom överlämnandet som bestämmer hur lång tid det tar. Om du vågar släppa taget kan det vara över på ett ögonblick, men jag var inte så snabb, så för mig tog det ett år.

Hjärtats mission kräver inga ord

Snart fyra år har gått sen uppvaknandet tog fart och Aisha har hittat en ny man att gifta sig med. Eftersom hon älskar att möta människor har hon ändå fortsatt med något slags mission, hjärtats mission. Det visade sig att ett möte med Aisha kan utvecklas på många olika sätt. De dagar hon vistades i Stockholm ställde hon dels upp på individuella sessioner, men också lite längre "group intensives" och det som kallades satsang. Aisha avslöjade att hon inte tidigare låtit någon använda det ordet på en inbjudan.

– I vanliga fall pratar jag inte och folk dyker inte upp med förväntningar om att jag ska prata. Jag vill att den här kvällen ska innehålla en massa möten och efter pausen vill jag krama var och en av er.

Aisha hade först presenterat sig som en människa förälskad i livet och sagt att hon inte kommit för att berätta några sanningar. Aisha:

– Jag vill ändå lyckas påverka människor att känna sig själva och se att det går att vara människa och samtidigt vara sann mot sitt djupaste jag. Jag gör det bara på mitt sätt och följer hjärtat när jag inspirerar människor jag möter att leva sina liv i större frid, utan all denna kamp som pågår.

Under uppvaknandeprocessen – Aisha kallar det att gå igenom födelsekanalen – började Aisha ifrågasätta mycket av sitt kulturella arv och sitt levnadssätt. Allt beskrivs utförligt på hemsidan www.theself.eu. Nu har hon i viss mån blivit en liten "kram-Amma" eftersom hon både i personliga möten, men också under gruppmöten, gärna delar ut healingkramar. Trettiofem

Reportage AGNETA MILDE

personer gick fram och tog emot en hjärtlig kram under vårens satsang på StockholmOne. Där satt hon i soffan som en nutida Kleopatra med sina egyptiska drag klart dominerande över de danska. Hon pratade engelska så lätt och ledigt att hon även på grund av det kunde tas för något annat än en nordbo. När kramkalaset kom igång kunde det hända att Aisha blev liggande med någon på soffan, kanske någon som behövde lite extra omsorger.

Aisha hade innan dess förklarat att det skulle gå lika bra att överföra healing, om hon bara satt i ett snabbköp, men att hon tycker det är roligt att åka runt och möta människor så som hon gör. Varje grupp hon har framför sig får uppleva lite olika saker och kanske var det väldigt originellt att Aisha pratade så mycket som hon gjorde i Stockholm. Både ihop med oss och i vissa intensivgrupper hände det att hon tog fram sitt indiska dragspel och började improvisera toner tillsammans med deltagarna. Den sociala biten med gemensamt fika fick också stort utrymme. Olika vänner rapporterade klart olika berättelser om vad som hänt på intensivgruppsmötena, allt från tedrickande till spegling av djupa sanningar. Aisha:

– Så som jag är tillsammans med folk nu kan ha ändrats om en vecka. Så har det varit ända sedan alltsammans började, men det enda som inte förändras är detta "Jag är". Det stannar hos mig.

"Kärlek är den enda sanna känsla som någonsin funnits."

Kanske inspirerar Aisha mest när hon pratar om relationer? De flesta börjar lyssna mer koncentrerat då. Under en intervju sa Aisha:

– Jag har lärt mig väldigt mycket genom att vara ihop med den man som jag nu ska gifta mig med. Innan jag vände blad efter att ha upplevt Enhet var Enhet det enda jag kunde lära ut. Nu rör sig livet i andra riktningar. Det kan tyckas väldigt all-dagligt, men jag lyckas vara i min relation med Gud samtidigt. För min man krävs det mod att vara i relationen eftersom han lever i konstant healing, men det gör även jag. Att leva i en relation är att överlämna sig till en partner samtidigt som man överlämnar sig till sitt Själv.

– Men man ska känna i hjärtat att det inte handlar om dig eller om honom, bara om Kärleken och om OSS : Att ta emot den erfarenhet som följer på det – wow – det är inte lätt, men vi gör det. Vi har gjort det och gått igenom en del tuffa perioder för att lyckas hålla ihop. Nu för tiden separerar folk så lättvindigt. Många behöver guidning i det här med att leva i en relation för alla har utvecklat sin individualitet så rysligt mycket.

Finn ditt djupaste "JA"!

Ja, vi vaktar på varandra och hoppas den andra ska ta första steget, eller hur? Aisha rekommenderade det omvända, först måste man själv överlämna sig:

– Det är så det fungerar. Om du känner att den andra personen är Gud, så är det exakt vad den personen utvecklas till. Aisha berättade om hur hon blivit testad i sin nya relation och om

hur viktigt det är att inte hamna i dispyt om rätt och fel.

– Allt vad som krävs är ett "JA" ett djupare och djupare "JA". Det gäller alla relationer.

Undertecknad kan skvallra om att Aishas man var den som kysste hennes fötter först, men då hade han först släppt sin idé om hur ett "jämlikt" förhållande ska vara. Aisha kysste då hans fötter och kunde verkligen se honom som Gud.

Berätta mer om inre ärlighet!

Någon i publiken hade förstått att ärlighet mot oss själva är av stor vikt. Om vi ärligt kommunicerar vad vi känner, kan ingen säga emot, för vi känner ju det vi känner. Aisha ville få oss att förstå att man ibland behöver stanna i hjärtat och ta emot känslorna utan att skicka dem vidare.

– Det kräver att du har förmågan att stanna med det som är i kroppen, att följa med på åkturen och vara med känslorna och bli mindre och mindre identifierad med dem. Du upptäcker att allt kommer att försvinna. Detta är verkligt "icke-görand" (real undoing).

Motsatsen är "görandet". Då håller vi fast vid det som är bra och springer iväg från det som vi kallar dåligt. Den som kan släppa tyckandet hamnar i ett fritt fall, enligt Aisha:

– Känslor kommer och går. Det finns lycka där, men det finns ingen som är lycklig. Det kommer att finnas sorg, men ingen som är sorgsen. Det betyder inte att allt känns neutralt, inte alls! Det är en dröm i drömmen och du älskar det!

Kanske undrar du samma sak som en kvinna i satsangpubliken: Hur blir man som Aisha? Hon svarade då:

– Det var bara tiden som var mogen.

Kärleksglasögon

Till dess får vi göra vårt bästa att hålla fast vid de kärleksglasögon som Aisha försöker dela ut med sin närvaro. Aisha:

– Så här gick det till: Jag fick dessa glasögon och de tillät mig att se mig själv från utsidan. Dina glasögon får du från den plats där kärleken finner sig själv. Kärleken finner kärlek. Du behöver inget utifrån för att bli detta. Du är den här kärleken.

Under intervjun sa Aisha att det i verkligheten inte finns några lärare för att alla är lärare.

– Alla har gått igenom tuffa perioder i sina liv och utifrån den grad de lärt från kärlek i stället för smärta har de något att lära andra.

Hon förklarade att även de som fungerar som lärare för andra fortsätter att lära av livet. Hon själv kallade det för "öppningar" och den senaste handlade om att kunna kommunicera med djur. På frågan om hon kommer att skriva en bok om sina märkliga erfarenheter blev svaret:

– Nej, därför att du inte kan säga något om sanningen. Sanningen bara är och när du säger saker om den är det inte sanning längre, eftersom den exakta motsatsen också är sann. Du kan vara sanningen, men inte tala om den. Det är som kärlek. Du kan inte prata om kärlek. Du kan bara vara kärlek.

Hur detta går att förena med kommande planer att arbeta med coachning för par med assistans av nya maken får jag möjligen veta i augusti. Då kommer Aisha tillbaka till Stockholm och en av programpunkterna riktar sig till par som vill vara mer i sin kärlek.

Marys rakkniv

"Mary, Mary, quite contrary" lyder rubriken på en presentation i The Guardian 2001 av Mary Midgley, pensionerad filosofiprofessor i Newcastle i England. Man talar om Occams rakkniv, som skall skära bort onödiga utväxter i filosofin, men Marys kniv skär förträffligt även den. Hon nagelfar den klassiska naturvetenskapen och konfronterar den med dikten. Mary Midgley är en skarp och orädd men också uppburen tänkare.

"The Owl of Minerva" heter hennes egen minnesbok från 2005. Minervas uggle flyger som bekant först i skymningen, och det gäller just skribenten själv, som i år fyller 89. Sin första bok gav hon ut vid 56 års ålder efter att ha fostrat tre söner, och det stora flödet av böcker kommer i sena år. Här skall jag använda mig av *Science and Poetry* från 2001 (i pocketupplaga från 2007).

En förutsättning för Midgleys kritik är att hon utövar den från en filosofisk plattform. Från den kan hon överskåda och kritiskt bedöma naturvetarnas strävanden, tankar och resultat. Det innebär att hon fokuserar vad hon kallar *"imaginative visions"*, men då inte i meningen onödiga och vilseledande fantasier utan i meningen visioner, föreställningssätt, som söker göra både tanke och känsla rättvisa. I Midgleys utmärkta inledning till den av henne redigerade *Earthy Realism* från 2007 sidoställer hon begreppet med "paradigm".

Det "gäller att bättre förstå hur dessa föreställningssätt arbetar och alldeles särskilt att förstå den roll som atomistiska föreställningar har spelat i fråga om att ha skapat vår egen kultur", heter det. Och det senare sammanfattar hon så, att vi från atomisterna har fått en "inte särskilt rationell föreställning [...] om den naturliga världen som på något sätt radikalt främmande för oss och vi själva som radikalt främmande för denna värld, en föreställning som ännu i dag influerar vårt tänkande." Eller med en föregripande formulering i finalen till ett förord från 2006: "En mycket beklaglig aspekt av den enkla, ensidiga, reducerande attityd, som vi har ärvt från 1600-talet, har varit en oengagerad, föraktfull attityd gentemot den naturliga världen – en syn på oss själva som något helt skilt från denna värld, överlägsen den, i stånd att studera och använda den precis som vi behagar. Som vi nu börjar inse är detta en punkt, där upplysningens tänkande har haft fruktansvärt fel."

Kapitlet "Atomistic Visions" fokuserar närmare "den roll atomistiska föreställningar har spelat i skapandet av vår egen

Mary Midgleys specialområde var relationerna mellan människan och den övriga naturen och framför allt den känsliga gränsen mellan vetenskap och religion (speciellt där vetenskapen antagit religionens attribut).

kultur". Och därmed börjar Midgley sitt arbete som vad hon kallar "filosofisk rörmokare" – hon går till verket både uppifrån och underifrån. Det har underrubriken "The Quest for Permanence", därför att atomteorin under antiken framgick ur sökandet efter något som var varaktigt. Sinnevärlden med dess mångfald och växlingar tycktes inte varaktig, och lösningen blev tanken på atomer: den föränderliga världen består av oräkneliga små enheter som är oföränderliga (*atom* betyder odelbar) men som förorsakar växlingarna genom att kollidera. Interagerar gör de däremot aldrig, de är ju oföränderliga.

Den antike filosofen Parmenides ansåg att förändring inte kunde förstås, men det berodde på att han tänkte på ett speciellt slags förståelse, menar Midgley, den som vi har i matematiken och som bortser från tid och förändring. Men när det gäller att förstå eld och explosioner etc., för att inte tala om levande organismer, är

Nils-Olof Jacobson

tid och förändring en del av det som skall förstås. Termodynamik, klimatologi och biologi är inte bara lögner och inbillning, även om deras förklaringar på sätt och vis är mindre slutgiltiga än matematikens. Men det beror på att de är mindre abstrakta, de kan tillämpas direkt på världen omkring oss, "och det är den världen som behöver förklaras. Den världen (måste vi insistera på) är inte en illusion".

"Det är därför som atomistiskt tänkande ledde till metafysisk materialism, till den ganska mystiska tanken att *bara materien är verklig*", fortsätter Midgley. Atomisterna har sökt visa hur livet och medvetandet kunde framgå ur en värld som bara består av statiska, tröga atomer och tomrum men har misslyckats grundligt. Redogörelser för händelser som innefattar medvetande är i stället legitima på sitt eget plan. De är inte "fundamentala" på så sätt att de reducerar allt till fysik men så att de "besvarar de centrala historiska och psykologiska frågor, som de gav sig ut för att besvara".

Materialismen framträdde från början som ett vapen mot religionens dominans – först under antiken och sedan efter religionskrigen på 1500- och 1600-talen. Som sådant fyllde den en uppgift. "Men den var mycket mindre lämpad som grund för vetenskapen i dess helhet", fortsätter Midgley, "och än mindre för en allmän förståelse av livet. För denna vidare förståelse behövde växling och interaktion ses som förståeliga på sina egna villkor, och *första-persons-aspekten av livet måste tas på allvar lika väl som objektivitetens perspektiv*."

Lite överraskande börjar bokens tredje del, "In What Kind of World", med en moralens historia. Från början sträckte sig moralen bara till dem som stod oss närmast, det var fråga om ett "kontraktstänkande". Tanken på "människliga rättigheter" är därför en sen utvidgning. "Kan det verkligen vara sant (frågar vi oss), att vi har förpliktelser mot folk som befinner sig så långt ifrån oss [...] Och, än mer främmande, kan vi ha förpliktelser mot den icke-människliga världen?" Det finns en stark tendens till "moralisk minimalism", till att betrakta sådana försök till utvidgning som "humbug". "När nya faror uppenbarar sig, också mycket allvarliga faror, (såsom har hänt i fråga om miljöförstörelsen) har den som pretenderar på att vara realist oftast stor svårighet att tro att de verkligen kan vara reella. [...] Vanans makt är utomordentligt stark, mycket starkare än självbevarelsedriften."

Att naturen skulle ha ett värde i sig blockeras av den

inskränkande tanken att naturen inte kan betyda något för oss "annat än i den mån den bidrar till mänsklig välfärd". Tanken att vi skulle ha förpliktelser mot den icke-människliga världen är alltså chockerande. Det är därför det är så svårt att acceptera vittnesbörden om att

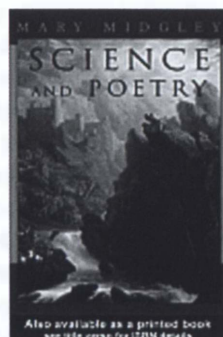
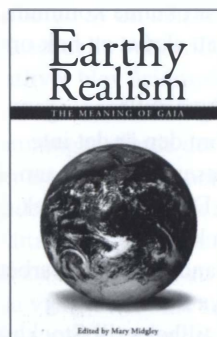
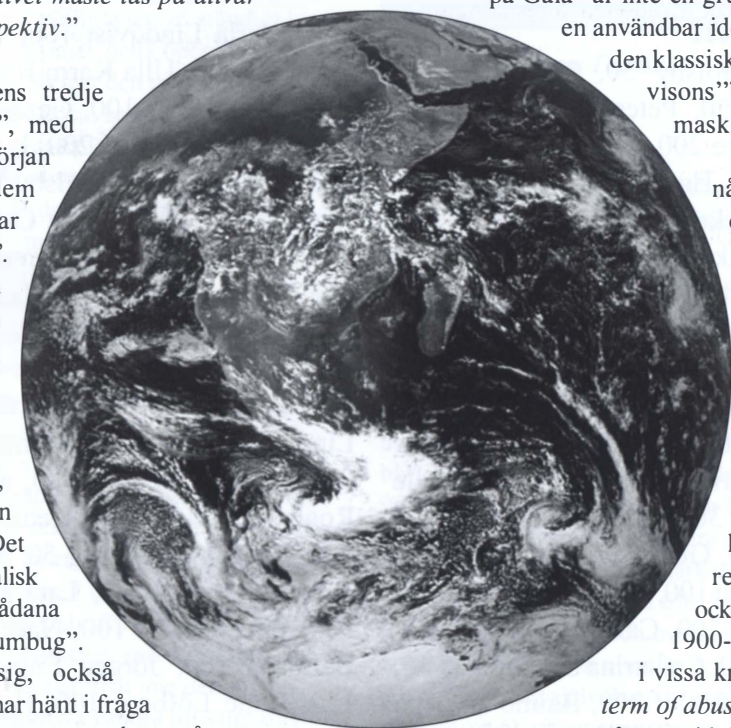
"det har begåtts ett enormt faktiskt misstag här. Under tre århundraden har vi blivit uppmuntrade att betrakta jorden som ett trögt och bottenlöst skafferi, fyllt för våra behov. Att nu bli tvungen att misstänka att den i stället är ett levande system, ett system av vars fortsatta aktivitet vi är beroende, ett system som är sårbart och som kan falla, är ytterst oroande. – Likväl visar skadan som redan är gjord otvetydigt att det är så."

Hur kan vi då anpassa oss till denna förändring? Vad vi har att hålla oss till är naturen hos våra föreställningssätt – världsbilderna som vi lever med. "I den gamla kontraktstraditionen existerar den naturliga världen bara som en statisk bakgrund. Den visionen fördunklade radikalt det faktum att vi själva är en organisk del av denna värld, att vi inte är avskilda iakttagare utan levande varelser samhöriga med alla andra sådana varelser."

Vi behöver alltså en mer realistisk bild av hur jorden verkar. Och här bekänner Midgley sig till tanken på "Gaia", föreställningen om livet på jorden som ett självuppehållande naturligt system. För tanken på Gaia "är inte en grundlös, halvt-mystisk fantasi utan en användbar idé, en mer adekvat föreställning än den klassiska naturvetenskapens 'imaginative visions'" om världen som urverk eller maskin.

Tanken på att vår planet på något sätt är en enda organism är dock mycket gammal. Platon kallade jorden "en enda stor levande varelse", och folk i många kulturer skulle ha funnit detta naturligt. Men vår egen kultur uteslöt länge denna tanke. Ortodox kristendom fördömde den som hednisk naturdyrkan, och "moderna" vetenskapsmän var så uteslutande hemfallna åt atomistiska och reduktionistiska förklaringar, att också de tillbakavisade den. Ja, under 1900-talet betraktades ordet "holistisk" i vissa kretsar rentav som en förvillelse (*a term of abuse*).

På sen tid har vetenskapsmän dock, menar Midgley, blivit något mindre säkra på att ingenting egentligen är vetenskap utom partikelfysik. Tanken på biosfären som ett självuppehållande system har framstått som inte bara användbar utan vetenskapligt nödvändig. Midgley skisserar

Två böcker som på ett utmärkt sätt viar på Mary Midgleys teorier och slutsatser.

sedan huvudpunkterna i Gaia-teorin från James Lovelock och Lynn Margulis och sammanfattar: ”Om allt detta är rätt, *så formar levande ting – inklusive oss själva – samt planeten, som har producerat dem, ett fortlöpande system och handlar som ett sådant*. Livet har då inte bara varit en tillfällig passagerare under planetens utveckling. Det har alltid varit och förblir alltså en avgörande aktör i fråga om att bestämma dess kurs.”

Lovelock fick uppslaget till namnet på sin teori – Gaia, efter den grekiska jordgudinnan – från romanförfattaren William Golding, men det vetenskapliga etablissemanget avvisade både teorin och namnet. Bättre gick det dock, när Lovelock lanserade en medicinsk modell av Gaia: tanken på den skadade jorden som en patient, för vilken vi människor är de enda läkarna. Namnet Gaia är naturligtvis motbjudande för detta etablissemang: det avser inte bara en gudom utan rentav en kvinnlig sådan. Men jorden är förvisso värd den vördnad och tacksamhet, den känsla av under, som grekerna kände, när de kallade jorden för Gaia, gudarnas och människornas gudomliga moder. Och Midgley hänvisar till Wordsworths och Rousseaus vördnad för den icke-mänskliga världen. En svensk kan tillägga många andra namn.

Minimalistisk moral, exklusiv humanism och individualism är alltså oförmögna att handskas med vårt släkte i vidare mening, det som Descartes och Hobbes aldrig ens drömde om. Men ”vi vet att vi hör till denna jorden. Vi är inte maskiner, främmande varelser eller andar utan kropp utan primater – djur, lika naturligt och obotligt beroende av den jordiska biosfären som var och en av oss är beroende av det mänskliga samhället.” Vi är visserligen primater av ett särskilt slag, begåvade med sällsynta talanger. Men våra fantasier att flytta till yttre rymden är, kan man tillägga, bara barnsligheter, pojkdrommar.

Till sist diskuterar Mary Midgley på ett klagörande sätt frågan om begreppet ’*levande*’ kan appliceras på jorden som Gaia. Den invändning som genast ger sig är att ingenting kan kallas levande som inte reproducerar sig. Och planeter går inte ut och parar sig

med andra planeter. Men det är inte självklart att reproduktion av detta slag måste vara ett nödvändigt villkor för att en enhet skall betraktas som levande. Sädesceller uppfattas vanligen som levande, eftersom man kan se dem simma omkring. Men de parar sig inte med andra sädesceller.

Kanske skall vi tänka på livet som något slags ”ordning”, som något som kan vara närvarande på olika sätt i enheter av olika storlek. Och Midgley anför fysiologen Lewis Thomas som en kväll fick något av en uppenbarelse: ”Mest är jorden lik en enda cell.”

Så förblir livet ett komplext begrepp, på många sätt mystiskt för oss. ”Alla vet vad livet är”, citerar Midgley från Lovelock, ”men få eller ingen kan definiera det. [...] En fysiker skulle säga att livet är ett särskilt tillstånd hos materien som reducerar dess interna entropi i en ström av fri energi och som utmärks av en inre kapacitet för självorganisation. [...] För en biokemist är en levande organism en sådan som tar in fri energi som solljus eller kemiskt potentiell energi som mat och syre och använder energin för att växa i enlighet med instruktionerna kodade i dess gener.” Darwinister och geofysiologer har andra definitioner, men med fysikerns och biokemistens definitioner ”skulle Gaia vara en levande organism”.

Den springande punkten, tillägger Midgley, ”är att livet inte är en tillfällighet eller en främmande inkräktare utan något som växt fram ur jorden själv. De skarpa uppdelningar som vi gör i denna kontinuitet återspeglar akademiska specialiseringar snarare än obrytbara naturliga barriärer.”

Och budskapet är inte att vi skall värdera jordens hälsa mer än mänskliga behov, utan att dessa båda ”inte är alternativ. Utan en sund jord kan människor ändå inte överleva.”

Kombinationen av filosofisk kritik av naturvetenskapen och anslutningen till Gaia-teorin gör *Science and Poetry* till ett starkt inlägg i debatten om vår och jordens framtid.

Gåvor till Sökaren:

Brita Nykvist 50, Bengt Holsby 50, Håkan Edberg 50, Sven Bertil Andersson 50, Peter Fall 50, Birgitta Södergårdh 100, Birgitta Cube 200, Birgitta Stålhammar 500, Margareta Preinitz 300, Hans Granqvist 200, Eva Mattsson 150, Herbert Jobäcker 550, Elsie Molin 300, Henning Pettersson 250, Folke Arvidsson 100, Gudrun Isaksson 200, Gullevi Fahlander 500, Maria Elmgren 200, Henning Olof Skogh 100, Getrud Knepler 100, Lena Hallid 1 000, Lisbeth Westerberg 100, Ingrid Andersson 100, Conny Grimling 500, Johnny Hansson 50, Per Ringdal 250, Valter Sjöberg 300, Rolf Ejvegård 50, Jan Jutander 100, Mikael Brandt 100, Christer Gustafsson 50, Kalle Hamilton 200, Bo Carlstedt 300, Sven-Erik Johansson 150, Elisabeth Blomgren 200, Göran Brusewitz 400, Bo K:son Ekström 100, Ted Wallin 100, Maivor Hall 50, Gerd Borg 200, Gunnar Söderberg 200, Carsten Tell 100, Ola Norrman 200, Willy Direll 100, Catharina Svedenman 50, Ronny Karlsson 50, Lennart Erelöf 200, Raimo Harisuo 100, Hjalmar Kehlman 780, Sören E Karlsson 100, Rolf Garemark 50, Allan Cederroth 150, Louise Ellfolk 200, Kent Adelman 500, Halvar Areskoug 100, Birgitta Södergårdh 100, Leif Ingevaldsson 100, Catharina Blum

100, Maria Lindqvist 100, Toini Syrjinen 100, Adriana Bolinder 100, Ulla Karm Hallgren 100, Bo Alvberg 500, Jens Tellefsen Jr 100, Gerard Holm 100, Håkan Edberg 100, Ann Andersson 200, Ingrid Johannesson 200, Inger Karlsson 50, Bengt Holsby 50, Bengt Rundblad 50, Ann Malmerfelt 100, Birgitta Cube 100, Peter Fall 100, Ziv Holm 100, Viveka Lindgren 300, Rolf Viktorsson 200, Ole Gaarder 100, Harry Hansson 50, Bengt Elmner 50, Holger Nilsson 100, Inkeri Vilminko 50, Viktoria Lanemo 50, Bert Ladra 200, Gunnar Vilson 250, Maila Tsupukka 100, Bertil Ölund 100, Sixten Pettersson 100, Nils-Olle Lindell 150, Tapani Niemelä 200, Enar Andersson 200, Sten G Stenson 500, Kenneth Riton 200, Gunnar Rogberg 100, Kerstin Hennix 150, Elisabet Söderström 200, Ingeborg Hellberg 50, Biger Löwenhielm 100, Per-Erik Andersson 200, Lars Larsson 500, Svante Silvén 500, Eileen Palm 100, Nadeschda Karlsson 100, Bernd Bartosch 100, Jörgen Engvall 200, Lars-Göran Fridh 150, Rune Löfberg 100, Henry Svensson 100, Birgitta Stålhammar 100, Sigvard O:son Lif 150, Håkan Mattsson 100, Erik Kennhed 250, Björn Broman 150, Birgitta Sjöberg 150, Helge Mandelholm 100, Kenneth Revland 150, Sigvard Ramberg 50.

Människans sanna väsen

Det följande är utdrag ur ett samtal med den amerikanske andlige filosofen Anthony Damiani, som ägde rum i Ohio några månader före hans död 1984. För en grupp åhörare förklarar han några tankar om meditation och kontempletion hos filosofen Paul Brunton.

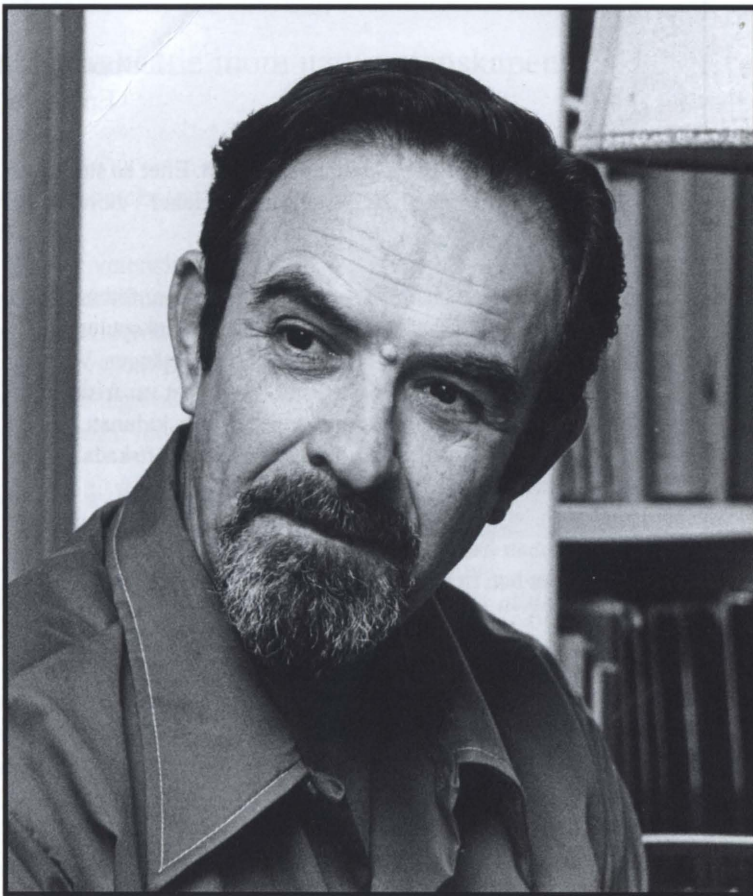
Brunton skriver att sedan man lyckats stilla och tömma medvetandet, gäller det att finna sitt eget centrum.

Att finna sitt centrum, förklarar Damiani, betyder att upptäcka att man är ett gränslöst väsen, utan ego. Det är detta som är människans centrum, hennes sanna identitet. När man når djupt i meditationen och finner sitt innersta väsen, kommer man att upptäcka att man inte finns någonstans, dvs man kan inte begränsa sig till någon bestämd plats. Det är detta gränslösa väsen som är ens väsens kärna.

Om man tror att man är den fysiska kroppen, säger man att ens centrum finns inne i den, vilket inte är sant. Ens verkliga centrum är ett inre tillstånd där det inte finns ett spår av något centrum.

Hur skulle medvetandet kunna ha ett centrum någonstans? Det är inte ett ting. När medvetandet inte är förankrat i hjärnan, när det inte finns någon självmedveten iakttagare som refererar till sig själv, då upplever man ett tillstånd av rent vara. Så länge hjärnverksamheten fortgår, kretsar allt kring mig, mig, mig. Det personliga medvetandet refererar allt till sig självt. Då talar vi om ett centrum. Men om man omintetgör denna förankring och berövar det personliga medvetandet möjligheten att ständigt referera till sig självt, får man en känsla av detta opersonliga egofria väsen som är ens sanna jag. Så fort den personliga referenspunkten, egot, kommer in i bilden, centreras åter medvetandet, och därmed uppstår ett dualistiskt betraktelsesätt. Så länge man identifierar sig med detta personliga centrum, kommer även den motsatta polen – allt som inte är detta centrum – att finnas. Så länge man refererar till ”jag” eller ”mig”, kommer världen att upplevas som något annat än en själv.

Paul Brunton skriver att verklig meditation har ett enda mål: att överlämna egot till Överjaget, dvs att meditatören inte längre identifierar sig med egot, utan i stället med Överjaget. Denna meditation sker på grund av andaktsfull längtan, innerlig hängivelse och mental stillhet. – För att kunna vända uppmärksamheten inåt, säger Damiani, krävs framför allt en stark längtan. Om någon lyckas är det därför att han eller hon längtar efter att förstå medvetandets källa och natur och kan ge sig hän fullt ut i sökandet. Detta är något helt annat än att rikta uppmärksamheten mot en yttre bild av någon helig person. I det inåtvända tillståndet, där uppmärksamheten riktas mot sig själv, försvinner allt annat. Det enda som existerar är denna fullständiga inåtvändning. Och om man inte har en stark längtan, uppnår man inte detta. Uppmärksamheten får inte splittras genom att vandra till yttre ting. Endast genom att den vänds inåt kan den få den kraft som är nödvändig för att kunna tränga ned i djupen av sitt eget väsen. Ni har säkert lagt märke till att om man ägnar en hel dag åt utåtriktad verksamhet, känner man sig totalt utmattad på kvällen. Om man däremot tillbringar dagen i försjunkenhet och stillhet, känner man

Filosofen Anthony Damiani Foto Rein Vålme

sig stark och välmående.

En fråga till Anthony Damiani: Vad sker med uppmärksamheten när den frigjort sig från kroppen?

Han svarar:

Då blir den medvetande utan innehåll. Jag använder ordet uppmärksamhet, eftersom vi alla är förtrogna med det. Alla har någon gång upplevt ett tillstånd när de varit idel uppmärksamhet. Det kan till exempel hända att man läser en bok och går så helt upp i läsningen att man inte hör om någon knackar på dörren. Ens uppmärksamhet är vänd inåt. Om man släpper boken och ändå blir försjunken i detta tillstånd, är det som att meditera. Det är inte verklig meditation så länge man läser boken. Men när man släpper den finns det inte längre någonting där som fångar ens uppmärksamhet, bara uppmärksamheten försjunken i sig själv! Detta är meditation. Detta tillstånd, när uppmärksamheten är försjunken i sig själv och inte sysselsätter sig med något annat, är oerhört djupt. När vi uppnått det, lärt oss att rikta uppmärksamheten inåt mot sig själv, har vi funnit en direkt väg, en genväg, till förståelsen av människans sanna väsen.

Texten bygger på en intervju med Anthony Damiani, publicerad i tidskriften Mandala i översättning av Anna Bornstein. Överskriften är ”Idel uppmärksamhet”.

Det Blå Ljuset Diamanthjärtat

av Eivor Hansson

Hur böckerna har använts i helande syfte
En healing-bädd är 4–8 böcker

Diamanthjärtat lades på en kvinnas sjuka höft. Efter en stund kändes **boken** som en värmedyna. "Detta är ett mirakel", utbrast kvinnan.

En farmor i Värmland hade fått ett barnbarn, som var fött med blåsljud i hjärtat. Barnet var nyfött och för litet för att opereras. Farmmodern lade därför **boken** under barnets madrass i sängen. Vid nästa läkarundersökning var blåsljudet borta och barnet var friskt. När det lyckades så bra med barnbarnet, så lade kvinnan **boken** i hundens korg, eftersom hunden i flera år haft en höftskada. Efter 3 månader var hunden frisk!

En 45-årig man hade under många lidit av sömnsvårigheter. Från den dag, som han fick **boken**, har han haft god nattsömn.

En hund, som hade fått sjukdomen Borelia, lade sitt huvud självmant på **boken Det Blå Ljuset**.

Farmor Ragna i Härjedalen hade ett barnbarn, en pojke på sex år. Han fick ofta magsmärtor och fick då åka akut till sjukhuset. Farmor tröttnade på dessa återkommande undersökningar av pojken, vilka inte ledde till något resultat. Hon lade då **boken** på pojkens mage och smärtorna försvann. Därefter ville pojken alltid ha **boken** i sin närhet.

En journalist i Stockholms berättade att hon, efter det att hon hade blivit bestrålad av Eivor Hansson med **Det Blå Ljuset**, hade ett blått sken omkring sig. Detta kom att skydda henne.

En kvinna var täckt av utslag och beskrev sig själv vara på väg att bli ett "blödande paket". Efter sex healingbehandlingar med bestrålning av **Det Blå Ljuset** var utslagen borta.

En rullstolsbunden kvinna kom på benen efter ett års healingbehandlingar med **Det Blå Ljuset** efter nio år i rullstol. Troligen ALS – Amyotrofisk Lateral Skleros – vilket innebär att nervcellerna, som styr muskelcellerna, efter hand dör.

Ett brev

"Jag upplever min healing-bädd med Eivors böcker som mycket rogivande och avstressande. Under den sköna vilan som bädden ger, dyker det ofta upp konstruktiva idéer och lösningar.
Maria H."

Utdrag ur böckerna:

När denna bok blir skriven, så blir den till välsignelse för många. Det skall bli en bok fylld av kärlek, en bok fylld av kamp för mänsklighetens bästa. Varje ord skall genomsyras av stor kärlek till nästan, så att den berör den människa som läser den.

...I natt opererades hjärtat. Det togs ut och reparerades och i stället har jag fått ett nytt som ser ut som Diamantenergier (andlig operation).

...Jag har haft otroligt många sjuka människor på healingbehandlingar den senaste tiden. Det är underbart att se deras tillfrisknande från s. k. obotliga sjukdomar.

...Det gick, vi klarade oss och vi kom fram till ett "moderfartyg". En slank kvinna tog emot oss. Hon hade ett smalt hjärtformat, vackert ansikte...

...Det Blå Ljuset innebär en ny epok. Det Blå Ljuset kommer från Guds heliga trädgård. Det blå ljuset kommer att åstadkomma mycket.

...Vi skall tala något om Det Blå Ljuset, som vi håller på att arbeta fram genom er. Det Blå Ljuset helar sådant som mänskligheten inte har någon bot för i sin vetenskap.

Avståndshealing är en effektiv metod.

En man föll nedför en trappa och skadade ryggraden allvarligt. När han kom till sjukhuset var han i koma. En vän till mannen bad mig att sända healing fr.o.m. kl 15.00 samma dag. Just kl 15.00, när jag började behandlingen, upplevde fyra personer, en läkare, en sköterska och två anhöriga, att mannens tillstånd förändrades radikalt till det positiva. De ställde alla frågan: "Vad hände?" Jag har sedan träffat mannen och han berättade då att han hade fått tillbaka sitt körkort och att han var nästan helt frisk. Jag sände healingbehandling i tre månader till denna man i Norge.

Förlaget "Det Blå Ljuset", Nickelgränd 18 D, 1 tr., 162 56 Vällingby, Sverige eller per beställningstelefon 08-877741.

Diamanthjärtat, antal: _____ à 250 kr plus frakt

Det Blå Ljuset, antal: _____ à 250 kr plus frakt

Namn Adress.....

Tel

Ett medvetet universum

Indiskamerikansk fysiker går i spetsen för nytänkande inom naturvetenskapen.

Amit Goswami är professor (nu emeritus) i fysik i Oregon, USA. Han kommer ursprungligen från Indien. Sedan han avgått från sin tjänst vid universitetet ägnar han sig bland annat åt att hålla föredrag.

Han har med utgångspunkt i kvantmekaniken utvecklat en världsbild, som anknyter till hans hemlands Vedanta-filosofi, där världsgunden ses som ande (medvetande) inte materia.

I tidskriften *What is Enlightenment?* har Craig Hamilton intervjuat Goswami och tar där som utgångspunkt en bok av denne med titeln *The Self-Aware Universe*. Där skriver Goswami att det idag behövs ett paradigmskifte i den naturvetenskapliga världen, och intervjuaren undrar hur professorn ser detta skifte: från vad till vad?

Goswami svarar att enligt den nu gällande vetenskapliga världsbilden är allting materia som ytterst består av elementarpartiklar, vilka materia är uppbyggd av. Elementarpartiklar bildar atomer, atomer bildar molekyler och molekyler bildar celler. Hela tiden rör det sig om orsak och verkan-processer, där materia verkar på materia. Allt är orsaksbundet i en materiell värld.

Amit Goswami har en annan syn på världen. Han menar att medvetande (consciousness) är det grundläggande, precis som mystiker alltid har sagt. Detta går idag upp för allt fler naturvetenskapsmän, så man kan säga att vetenskapen nu börjar bekräfta mystikers bild av världen.

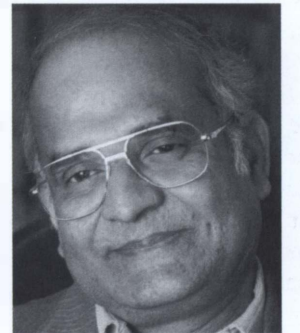
Inom den västerländska filosofi som kallas idealism, sägs att medvetande, ande, är det enda verkliga. Men inom idealismen i väst brukar man mena att medvetande och materia är åtskilda. Inom *monistisk idealism*, däremot, som Goswami kallar sin uppfattning, är ande och materia *ett*, så som man tänker i öst. Detta tänkande går bland hinduer under namnet Vedanta och är en filosofi med folklig utbredning. I väst dä-

remot förekommer dessa tankar endast som esoteriska, alltså hos ett fåtal.

Men idag blir allt fler vetenskapsmän intresserade av dessa gamla tankar och ser likheter mellan dem och moderna upptäckter inom fysiken. Kvantfysiken pekar mot en andlig verklighet, där lagarna om materiella orsaker och verkningar inte gäller fullt ut.

Goswami hänvisar bl a till experiment inom fysiken av fransmannen Alain Aspect och dennes medarbetare. Under flera år hade kvantfysiken gett antydningar om att det finns andra nivåer av verkligheten än den materiella. Man såg att föremål inom kvantfysiken framträdde som "vågor av möjligheter", bortom materien. De franska forskarnas experiment visade att detta inte bara var en teori, utan att föremål i kvantvärlden faktiskt har förbindelser med varandra *utanför rum och tid*. Vad som händer i detta experiment är att en atom utsänder två ljuskvanta, kallade protoner, som går åt motsatta håll, och på något sätt påverkar dessa fotoner varandra omedelbart på avstånd utan att skicka några signaler till varandra genom rummet. De gör detta snabbare än ljuset, vilket visar att påverkan inte kan ha skett genom rummet. I stället måste den ha skett i en domän av verkligheten som måste finnas utanför den vanliga verkligheten, transcendent.

Verkligheten tycks alltså ha en transcendent dimension, utanför vår vanliga värld.

Amit Goswami:
Medvetande är alltings grund.

Amit Goswami säger att det för närvarande pågår en revolution inom vetenskapen, ett verkligt paradigmskifte. Medan huvudströmmen inom naturvetenskapen förblir materialistisk, finns det samtidigt ett ansenligt antal vetenskapsmän som stödjer och utvecklar ett paradigm som baseras på att medvetande (ande) är det grundläggande i universum.

Goswami vill visa att medvetande skapar liv och styr evolutionen i den process som leder till intelligent design. Han är övertygad om att bakom universum finns en medveten, förnimmande varelse – annars skulle världen som den nu ser ut aldrig ha kunnat bli till.

Mystiker säger att verkligheten inte består av två saker – Gud och världen, utan av *en* sak, medvetande. Ett problem med naturvetenskapen har alltid varit att de flesta vetenskapsmän tror att vetenskap måste bedrivas med utgångspunkten att materia är det grundläggande i världen, medvetande en biprodukt.

Minnen av en sökarvän

*Mycket vi sökt/Men litet vi funnit
Men något jag vet nog
När livet försvunnit*

Så här skrev jag litet på skoj till Sven, i våras, när vi höll på och filade på en artikel, som skulle in i kommande nummer - det som Sven aldrig fick färdigt.

Artikeln, en slags jubileumsartikel skulle handla om mina erfarenheter av att vara sökare och Sökaren-reporter i trettio år. Jag skrev en sådan vid mitt 20-årsjubileum som Sökaren-medarbetare, en lång med många bilder från många spännande resor och möten med fantastiska människor som Dalai Lama och andra mästare, och med en del egna reflektioner. För man ska ju ha lärt sig litet under så många sökar-år... Och nu hade det gått tio år till och man borde ha blivit ändå visare och ändå "andligare". Åtminstone väntar sig väl läsarna det. Men så tyckte jag, litet trött och cyniskt, med viss besvikelse över mig själv, att jag inte blivit visare, bara äldre, inte andligt mer mogen och övertygad och inte åstadkommit någonting alls egentligen - och trots alla äventyr och intressanta möten och lästa lärdomar och övade upplevelser, så såg mitt liv väldigt trivialt ut - med samma rutiner om dagarna i den förort till Stockholm där jag går samma vändor med hund och handlar i samma i Ica-butik tvärs över gatan.

Och beträffande döden, som förstås ofrånkomligen närmar sig, har jag inte kommit till varken något vetande eller någon tro. Ändå skulle jag skriva något vist och djupt nu för Sökaren. När jag körde fast skrev jag på skoj - litet cyniskt - dikten med rubriken ovan - och underrubriken "Snart är jag död" (och det enda jag vet om hur det blir då är det som sägs på vers här nedan.

Det var inte min mening att den skulle publiceras alltså. Men Sven nappade på den på fullt allvar (på grund av dess humor och allmänmänsklighet, antar jag.

Han var inte alltid så högtidlig själv). Och han ville absolut ha med den i tidningen.

Visst känns det litet märkligt att jag tänkte på min egen snara död och så plötsligt var Sven död - "på riktigt"! Men han ville ju ha den i Sökaren, så här är den:

*Jag tror ej jag går genom pärleport
eller det står om mej i nå'n bok
vad jag gjort*

*Det reses nog heller ingen staty
och knappast jag flyger
med änglar i sky*

*Men något jag vet nog
om hur det blir:*

*Man blir av med sitt lilla
vardagsrevir*

Så är det nog blott

Man går som man kommit

och föga förstått

Jag tror ej jag möter

Gud eller Satan

*Men jag VET jag går inte
mer över gatan*

*till Ica att handla som förr
och tillbaka – som förr –
till min dörr*

*Jag VET att det kommer att hända
att brevbärar'n kommer att vända
med brev, som förut,*

han jämnt delat ut

*Och det tar litet tid
tills han vant sig därvid*

att posten till avsändar'n sända

Jag VET jag ej mer

ska ta kläderna på

*och med hund liten stund ut och gå
koka te, läsa tidning och så...*

Och sen

inte skriva till Sven

Visst är det svårt att förstå

- och tråkigt

att ock från blott tråkighet gå

Men tänk! Ja, men tänk...

OM man lever ändå!

Jag skulle va' nöjd med så litet så

Jag skulle va' nöjd

utan himmelens fröjd

och det mesta bara var lika,

att jag kunde ta osynlig jacka på

och som spöke gå över till Ica

Vem var då Sven Magnusson? Vad stod han för, vad trodde han på och hur var det att arbeta och umgås med honom, som jag väl måste ha gjort, när jag skrivit för Sökaren i så många år.

Men det är inte lätt att göra något porträtt av Sven Magnusson, för Sven var en ensamvarg och en arbetsmyra - och satt i sin lägenhet uppe i Värmland, i Skoghall, förort till Karlstad, medan jag satt i min lägenhet i förorten till Stockholm - och förstås sprang på många föredrag, seminarier, kurser och presskonferenser. Så även jag kände honom bäst, som ni andra, genom vad han skrev själv i sina personliga och återkommande tyckar-artiklar.

Och även telefonsamtalen blev glesa och korta - och helst ville han ha dem ändå glesare och kortare, som jag så småningom förstod. Han brukade bli tyst, när jag började prata litet mer, i stället för att haka på och samtala, vara glad att samtala ibland tänkte jag, så ensamt som han jobbade jämnt. Jag skulle förstå vinken och sluta prata om det som inte var helt nödvändigt för jobbet, var innebörden av tystnaden.

Var det något mer? kunde han säga, när jag pratat på tills jag själv blev tyst, då responsen uteblev. Denna sparsamhet med tid och resurser, med ord såväl som med pengar, framför allt till något åt sig själv utöver det nödvändigaste, var väl en av hemligheterna bakom

Under minnesstunden i Skogskapellet i Stockholm över Sven Magnusson läste Åsa Freij dikter och berättade minnen om sin vän.

"undret" att kunna klara att ge ut tidningen år efter år efter år i 45 år, medan andra publikationer - särskilt i samma bransch - startades och lades ned efter kort tid.

En av hemligheterna bakom det lilla undret, överlevaren Sökaren, det var Svens "hjärte"-karaktär. Han var en hjälte i det tysta - det tycker i alla fall hans "andliga broder", som jag kallar honom, bokförläggaren Robert Larson, och framhåller det, nästan jämnt när vi pratar livsfrågor med varandra. Robert menar att det absolut borde skrivas en bok om Sven, särskilt då i hans egenskap av vardagshjärte, en sådan som världen skulle må bra av att se fler av, en sådan som utan några stora åthävor gör en stor insats - en sådan som går sin egen väg, gör det han tror på och anser meningsfullt, som håller ut i med- som motgång,

Visst träffades vi ett antal gånger, framför allt medan han ännu bodde i Stockholm i en ännu mindre lägenhet, 17 kvadratmeter med kokvrå vid Bergsunds strand, dit jag också kom första gången och då med mina dikter, påhejad av journalistkollegan och sedermera författaren med mera Anna Bornstein, som tyckte att dikterna

absolut skulle passa i Sökaren. Han gillade dem - fastän han ville välja kritiskt och sparsamt själv, som med allt. Och med åren har många passerat hans sparsmak in i spalterna. Men framför allt behövde han just då någon som stack ut och skrev om en indisk guru på kort besök i Sverige. Och jag fick chansen att prova och provas som skribent, och fick mina första erfarenheter av den andliga och alternativa världen och dess många varierande och inspirerande (men ibland också mindre seriösa) företrädare. Sedan dess har det blivit några hundra artiklar, dåligt betalda förstås, i pengar, men rikt i upplevelse-valuta.

Sven betraktade sig själv som agnostiker - en som anser att man aldrig kan VETA sanningen om det stora mysteriet livet, i vart fall kan inte vi det, på den nivå vi - mänskligheten - befinner sig. Men man kan ana och man kan söka vidare och man kan finna bitar av sanning, delsanningar, och sådant som kan säga att det "i vart fall är så". Och att vara på den vägen är nog för att vara mödan värd.

*Sanning
sökte du så seriöst
din hela stund på jorden*

*Må gåtan för dig nu bli löst
om dock nu saknas orden*

*Förr var ord
men visshet ej
Nu bortom jord
den visat sej
kanske
- Sven, vår vän –
för dej*

En sådan delsanning som Sven uppenbarligen tyckte sig ha funnit, en strävan om vilken man alltid kan säga att det I VART FALL är rätt, det är att försöka vara "snäll". (och själv tycker jag också att allt det viktiga kan sammanfattas så.

Om jag skulle summera mina erfarenheter av 30 år som sökare och med Sökaren. Och man är i gott sällskap, för många större guruer än vi har sagt detta, egentligen, såsom Dalai Lama, Jesus, buddha och nu senast läkaren Stefan Einhorn.

"Var snäll", var också titeln på en dikt, som SM skrivit och litet tveksamt visade mig, när jag visade honom mina. Jag skrev en dikt om den dikten i det minneshäfte på vers, som jag gjorde till högtiden

vi, några av hans vänner ordnade på skogskyrkogården i Stockholm.

Här återges den och några övriga dikter till vår vän Sven - som nu kanske faktiskt VET det som han inte trodde gick att veta. Vem vet!

En dikt, en enda, enkel
vet jag att du gjort
Jag trodde mig
poetiskt störst
och smålog nästan
åt den först
som jag inte bort
Den sa i stort:
Var snäll! Var snäll!
Var snäll i alla lägen!
Sen insåg jag förlägen
att i dess enkelhet
fanns en genialitet
Ty vi behöver inte
annat råd
än det!

Han var en skytt
som siktar långt

men på ett inre sätt
Om än i yttre mening trångt
han sökte vad var rätt

Satt i en liten lägenhet
reste ingenstans
men gränslösa intressen
de var alltid hans

Att umgås i vår yttre värld
var ej hans "cup of tea"
Ej alls till nöjen eller flärd
han gav sin energi

Som skeptiker fast sökare
jag sa:
Astrologin den stämmer ej
alltid särskilt bra
En skytt ju reser vida kring
och siktar högt och långt
Men SM reste ingenting
och bodde även trångt

Men då sa kloka astrologen:
Jo, starkt han spänner bågen!
Se, vad han faktiskt gör:
En tidning som går utanför;

och spränger vanlig gräns
En själ av eld så känns!

Han siktade, vår skyttenman
så högt man faktiskt kan
Om än ej trogen varje bud
han likväl alltid siktade
ej lägre än till Gud.

Alla som vill bidra till en kanske
möjlig utgivning av Sökaren som
papperstidning som förr (utöver nät- som
ska komma) hör av er med ämnestips,
era erbjudanden om gratis medverkan,
dubbelprenumeration m m och kanske
tips om bidragsmöjligheter och förbilligad
utgivning, ökad spridning och så vidare.
Även vad ni ev vill förändra i tidningens
inriktning UTAN att den förlorar sin
ursprungs-karaktär
Try it!

Åsa Freij
08-6000013
<aasafreij@hotmail.com>

EXOPOLITICS SWEDEN

OMVÄRLDSBEVAKNING AV UFO-FENOMENEN SOM ALLT FLER PRATAR OM

WWW.EXOPOLITICSSWEDEN.SE

Böcker

Lycklig den som lyckan får

Lyckligare. Tal Ben-Shahar. Övers. Erik Nisser. Natur o Kultur 2008. 204 sidor.

Tal Ben-Shahar ansvarar för populära seminarier vid Harvard University med ämnet "Positiv psykologi". Vad är då det? Ben-Shahar hänvisar till Martin Seligman, ordförande för amerikanska psykologförbundet, som sägs ha lanserat uttrycket 1998 för att beteckna "det specifika studiet av optimalt fungerande", något som kan ifrågasättas då inriktningen snarare, i dess moderna form, kreerades i samband med de "brainstorm"-möten som skedde i Esalen, Kalifornien från 1962 och framåt.

Här samlades de som med en paraplybeteckning kom att kallas *Human Potential Movement*: den humanistiska psykologins förgrundsgestalt Abraham Maslow och gestaltterapiens portalgestalt Fritz Perls, Alan Watts, författaren Aldous Huxley, Rollo May, Carl Rogers, Moshe Feldenkrais, teologen Paul Tillich, Gregory Bateson och många andra.

I korthet handlar det om en tillrättalagd historieskrivning av Ben-Shahar som förvånar. Är det någon som skall beskrivas som den positiva psykologins portalgestalt är det utan tvivel Maslow, som författaren förvisso nämner, men inte i det sammanhanget.

Boken fortsätter på liknande sätt: den väljer exempelvis ut vad som anses vara "vetenskaplig forskning" inom psykologin, och ratar "vanlig" självhjälpslitteratur. Han hänvisar exempelvis till akademiskt mer tacksamma namn som professorn i psykologi och Flow-forskaren Mihaly Csikszentmihalyi, doktorn i psykologi Daniel Goleman ("Känslans intelligens") och molekylärbiologen Jon Kabat-Zinn ("Medveten närvaro").

Men när författaren gör sin genomgång av metoder för hur vi skall bli lyckli-

gare, använder han precis de allfarvägar, som de flesta självhjälpsförfattare redan använt, till synes ut att själv vara medveten om det. Akademiska eller icke-akademiska forskare synes sålunda få liknande resultat, oaktat metodval och språkbruk.

"Lyckligare" består av tre delar: "Vad är lycka?", "Lyckan i tillämpning" samt "Meditationer kring lyckan" och är ett slags koncentrat av innehållet i Harvardkursen Positiv psykologi.

Lycka är, menar han, en kombination av temporära lyckoupplevelser i nuet och den mer långsiktiga positiva förmiddelsen att röra sig mot ett värdefullt mål. Det gäller alltså att både njuta av händelser, planerade eller oplanerade, i nuet och förnimma meningsfullheten i sträva åt ett visst uppställt mål, men att därför inte fastna i ett ständigt uppskjutande av "belöningen" till en morgondag som vi inte vet kommer:

"Ett lyckligt – eller lyckligare – liv skapas sällan av en extraordinär, livsavgörande händelse. Det skapas pö om pö, erfarenhet för erfarenhet, från den ena dagen till den andra."

I den löpande texten har han fört in rutor som han kallar Time-in, något för läsaren att begrunda, exempelvis: "Vilka mål har hittills gjort dig lyckligast, i den meningen att de gjorde resan roligare och var meningsfulla i sig?" De sju meditationerna i del 3 är snarare ett slags essäistiska strövtåg på olika teman, exempelvis "Ta dig tid" och "Låt ditt ljus få lysa".

Dessutom finns i slutet av kapitlet mer omfattande övningar som handlar om målsättningsarbete, en visualiseringsövning om att vara 110 år gammal och då ge råd åt sig själv, att låta det undermedvetna komma till tals före förnufts censurinstanser, att röra sig inåt och i stillhet meditera över lyckan, att skriva tacksamhetsbrev – samtliga tillhörande grundmoment i självhjälpslitteraturen.

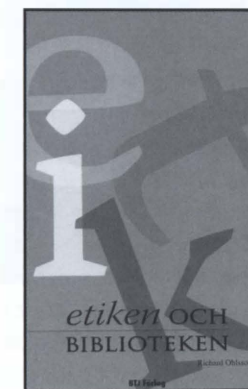
Det är lätt att få känslan att Ben-Shahar är ogin, när han knappast ger någon credit alls till 1900-talets föregångare inom lyckoforskningen – enda undantaget jag kan finna är Maxwell Maltz klassiker från 1960, "Psycho-Cybernetics" – vilket drar ned läslusten.

Dock är framställningen klar och redlig, ibland lättsamt humoristisk. Materialet är sålunda i möjligaste mån baserat på empiriska studier och god research. Boken avstår också från att ge alltför hoppfulla utfästelser att läsaren skall uppleva en markant ökad lyckokvantitet eller -kvalitet efter av-

slutad läsning och genomförda övningar, vilket ger en realistisk ram åt materialet.

Nej, vi blir alltså inte lyckligare av några tillfälliga "kickar". Istället, menar Ben-Shahar, kan vi bygga upp vår lycklighetsdimension genom att skapa pärlband av våra "små" behagsupplevelser i vardagen, och att samtidigt inse, att vad vi har framför oss i nuet är "allt som finns", det vill säga Livet.

Gunnar Martin Aronsson

Etik

Richard Ohlsson: *Etiken och biblioteken*. BTJ Förlag

Bibliotekarien på Stagneliusskolan i Kalmar, Richard Ohlsson, har skrivit en givande bok om de etiska aspekter man kan lägga på hans yrke. Han utgår från den debatt som gällt yrkesetik i största allmänhet och söker anpassa sitt resonemang till bokutlåningens värld.

Ohlsson gör helt klart att det inte gäller något religiöst resonemang, snarare tvärtom. Om det bara finns en allsmäktig och allvetande gud, monoteism, och Guds ord i *Koranen* säger att man bör vara islamit, medan Guds ord i *Bibeln's* nya testamente menar att man skall vara kristen, så tycks den enda guden vara okunnig, vilket en allvetande gud inte kan vara. En vacklande, tvetydig och okunnig Gud är ju inte mycket till gud över huvud taget. Finns det alltså två gudar, som säger olika saker? Det strider mot monoteismen. Dessutom kan två gudar inte samtidigt vara allsmäktiga. Bibliotekariens etik måste vara densamma i såväl ett islamitiskt som i ett kristet land. *Koranen* och *Bibeln* skall kunna lånas från bibliotek i vilket land som helst. Slutsatsen blir att etiken står över religionen och att bibliotekariens moral är förmer än hans eventuella religiösa tro. Därmed kan vi slå fast att det tydligen inte är så lätt att skriva en bok om bibliotekarieetik.

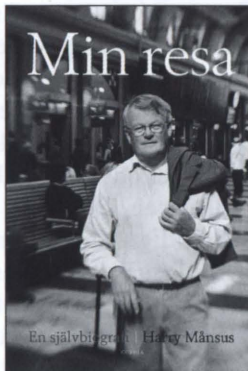
Ohlsson ställer fler frågor än svar, diskuterar och är öppen för vidareutveckling av ämnet. Några grundläggande attityder slår han dock fast. En sådan är att man inte får skada någon. Den härleder han tillbaks ända till Hippokrates läkared. Tänk att det finns exempel på läkare som deltagit i tortyrsammanhang! Sådana doktorer besitter ingen yrkesetik alls! Ohlsson går så långt att han påpekar att en bibliotekarie inte ens bör uttala sig nedsättande om en lånekund.

En annan princip är att man skall främja lånekundernas välbefinnande. De kommer ju vanligen till biblioteket för att öka sitt kunnande och inte minst sin trivsel. Det är både nyttigt och roligt att inhämta information.

Med ett exempel visar Ohlsson att en bibliotekarie med vissa uppfattningar kan råka in i dilemman. Som privatperson kan man ha den uppfattningen att abortupplysningar till en gravid tonåring kan medföra skada och hjälper därför inte till att ta fram önskad litteratur. Bibliotekarien försvaret sin attityd med att det är till flickans bästa. Ohlsson tänker sig att "för flickan kan det leda till ångest, depression och en förstörd relation till föräldrarna". Vad säger etiken? Ohlsson ger inget svar utan slår fast att två olika principer, ickeskaideprincipen och godhetsprincipen, står mot varandra. Problemet måste övervägas och avgöras "från fall till fall".

Undertecknad recensent finner boken högtintressant och kommer osökt att tänka på att det borde finnas en (yrkes)etik även för just recensenter. Eftersom jag ofta läser recensioner kan jag fastslå att i den genren råder djungelns lag. Det förefaller som om många recensenter tänker mer på sig själva än på författaren eller läsarna.

Rolf Ejvegård

Min resa.

En självbiografi. Harry Månsus. Cordia 2008. 232 sidor.

Första gången jag lyssnade till Harry Månsus var nog i Sigtuna på våren

1997. Själv var jag där för att hålla ett föredrag om ufo och sambandet med religion och religiösa sekter och jag passade helt enkelt på att slinka in för att lyssna på denne man som jag hört så mycket om och som då framstod som ett slags intellektuell bro mellan new age och kristendom genom vad som kom att kallas Brommadialogen. Med tiden har jag förstått att Harry Månsus är så mycket mer än så men hans öppenhet inför avvikande åsikter och förmåga se samband och likheter istället för avvikelser och problem har gått som en röd tråd genom hela hans mångåriga verksamhet.

När han nu sammanfattar sitt liv så här långt i boken "Min resa" (Cordia) så handlar det mesta om dialog och öppenhet, om att lyssna till andras åsikter även om man inte delar dem, om att tillåta andra att ha dem och att uttrycka sin tro och sin religion. Samtidigt är Månsus glasklar: Man kan inte bara ta in och lyssna okritiskt till allt man hör, vi måste ställa frågor och även kunna kritisera och döma. Gör vi inte det "blir andligheten ett opium som sover och bedövar", skriver han.

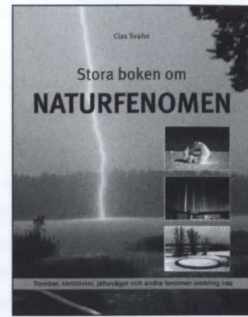
I boken säger Harry Månsus det som han upprepat så många gånger: Bibeln tar inte avstånd ifrån den ockulta världen, den finns. Men den är inget som en kristen ska befatta sig med eftersom den "är en skenvärld och en gråzon". Denna skenvärld hotar i förlängningen människornas frihet. Där new age-förespråkare ser andar och energier kan Månsus istället ana Jesus kraft som också kan verka genom dessa förespråkare. Men han är långt ifrån en okritisk iakttagare och kan också se andra krafter och han är bland annat starkt kritisk till kanaliserade böcker.

För Harry Månsus är new age bara ett annat sätt att möta gud. Visserligen fyllt av blindspår och återvändsgränder men i boken ser man hur han gläds över de new age-utövare som finner vägen till den kristna kyrkan. Han gläds också över hur den gud som han så starkt tror på verkar bland alla dessa som arbetar utanför kyrkan och han säger sig längta efter en kristen gemenskap som inte isolerar sig från dessa rörelser och nätverk.

Harry Månsus är en man med många bottnar, en empatisk författare men också en person med krav på dem som utövar sin andlighet både innanför och utanför kyrkans väggar. I sin bok beskriver han sina egna vändor och förhoppningar på ett sätt som får läsaren att i bästa fall reflektera över sitt eget liv och vart man själv är på väg.

Hösten 1997 tilldelades Harry Månsus Sökarens kloppris av Sven Magnusson.

Clas Svahn

Stora boken om NATURFENOMEN

Clas Svahn. SEMIC 2008. 192 sidor., Begeistring var min första reaktion, när jag fick boken i handen.

Var kan man annars på ett så medryckande sätt läsa detaljerade berättelser om så olikartade naturfenomen som cirkelrunda, roterande isflak i älvar som i övrigt är igenfrusna. Klotblixtar, bisolsfenomen, lyktgubbar eller också håll i molnen för den sakens skull?

Man överraskas av författarens detaljerade beskrivningar av de enskilda händelserna, där han på olika områden har intervjuat en massa människor, som bevitnat osedvanliga tilldragelser i naturen.

Bokens inledning börjar med ett avsnitt, som handlar om de mycket speciella, stora, runda och roterande isflaken i igenfrusna älvar. Dessa runda isflak ser rätt så ovanliga ut och har i vissa ufo- och sådescirkelkretsar över hela världen fått en sensationell uppmärksamhet. I samma avsnitt visas exempel på hur gasutsläpp från botten av en sjö vintertid, lätt ger ett intryck av att något har fallit ner från himlen och gjort ett annars helt oförklarligt hål i isen.

Det är på det hela taget betecknande för boken, att alla berättelser och möjliga förklaringar på fenomenens uppkomst ständigt är underbyggda och dokumenterade med hänvisningar till källor, som i många fall är författarens personliga samtal med observatörer eller forskare.

Ett kapitel handlar om blixtar och elektriska urladdningar i atmosfären, här ingår också fenomenet klotblixtar, som det visas flera förmodade bilder av.

Andra kapitl handlar om vandrande stenar i öknen, flytande öar, stora flygande grästorvar, osedvanliga tromber, jättehagel och naturens egna snöbollar, speglingsfenomen i atmosfären.

Ole Henningsen

Självorganisation än en gång.

Sökaren nr 3 är ett piggt och läsvärt nummer. Ateismen får knaspriset, och det är väl inte oförtjänt.

Problematiken gud eller inte går igen också i den långa recension, som Gunnar Martin Aronsson vänligen ägnar min senaste bok *Humanist bland naturvetare. Vetenskap-världsbild-sätt att tänka*. Han konstaterar med rätta att mina centrala utgångspunkter är Erich Jantschs bok *The Self-Organizing Universe*, skapad på basis av Ilya Prigogines teori om "dissipativa strukturer", samt "Ken Wilber som betonar "kosmos självöverskridande drivkraft".

Men icke förty ställer recensenten sig helt främmande för begreppet självorganisation: det tycks för honom som om den som lägger fram en sådan teori "förväxlar verkanplanet med orsaksplanet". Jag kan förstå denna invändning. För den som *utgår* från tanken på någon högre instans, vanligen kallad Gud, som skapar världen, måste det te sig bakvänt att tänka sig att naturen organiserar sig själv.

Javisst, men om man nu inte har någon övertygelse om eller tro på något högre väsen (men gärna tänker sig det som en möjlighet bland andra), ter det sig naturligt att *utgå från naturen* och med glädje och förundran se hur denna överallt organiserar sig själv, alltifrån bildningen av atomer, molekyler och kemiska föreningar till uppkomsten av galaxer, stjärnor och planeter; alltifrån framväxten av de stora vädersystemen, växternas fotosyntes och den sinnrika människokroppen till jorden själv som ett gigantiskt fungerande system, "Gaia". Det är denna naturens förmåga att organisera sig själv som är det underbara, och ingen människoliknande, "övernaturlig" varelse kan genom rationellt planerande åstadkomma något liknande.

Detta är vad man kan se och iakttä; tanken på ett högre väsen kan däremot te sig som spekulat. En medelväg tycks mig Ken Wilber ha valt, när han talar om "kosmos självöverskridande kraft", och därför ankyter jag gärna till den formuleringen. Eller med Spinoza: "Gud eller naturen".

För att motbevisa mitt resonemang enligt ovan gör Aronsson en egendomlig manöver: han begrundar förekomsten av självorganisation i *det mänskliga samhället* och finner föga överraskande att det "i alla tider varit levande människor som organiserat samhällen [...]. Allt som skapats av mänsklig hand har skapats genom organiserat tänkande." Och han drar slutsatsen: "Om nu det mänskliga samhället påvisar alla tecken på styrd, organiserad utveckling, varför skulle då inte naturen i stort ha liknande organisationsprinciper?"

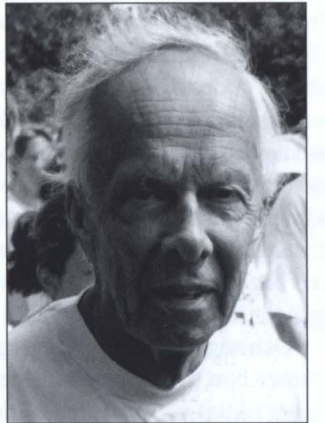
Jo, av den enkla anledningen att naturen *inte* är skapad av människor och därför inte heller är styrd av dem. Den representerar ju en existensform *före* uppkomsten av medvetandet. Naturen fungerar helt annorlunda: inte genom medvetet rationellt skapande utan genom att smådelar sammansluter sig till större mönster och system på sätt som det tycks vara vetenskapens nästa

uppgift att söka klarlägga. Och därtill genom att metaboliska processer leder till överskridanden och självorganisation (se närmast min bok *Världen och vetandet sjunger på nytt*.) Aronson och jag rör oss hela tiden från motsatta utgångspunkter i motsatta riktningar och når därför motsatta resultat: han från Gud och människan mot naturen, jag från förundran över naturens förmåga att fortlöpande skapa sig själv, och det på ett totalt annat sätt än medvetet mänskligt skapande. Där gäller det för forskaren och tänkaren att komma över sin förkärlek för "styrd, organiserad utveckling".

Sina inledande "Reflexioner" i det aktuella numret av Sökaren slutar Sven Magnusson med orden: "Om man ser på hela naturen [...], är det väl klart att upphovet till detta inte kan vara själlös natur, utan måste vara ett levande medvetande?" Nej, inte en "själlös natur" men väl en natur som på grund av yttre eller inre störningar genom stegring av sina funktioner medelst feed back överskrider sitt hittillsvarande tillstånd och skapar något nytt. Ett sådant skapande är något tredje vid sidan av "styrd, organiserad utveckling" och slumpprocesser och naturligt urval. Det är fråga om en aktivt skapande natur, som inte förtjänar att kallas "själlös".

Två tillägg. För det första förekommer självorganisation också i det mänskliga samhället. Städerna Sankt Petersburg och Washington är typexempel på städer som är rationellt planerade från allra först början. Men så är det inte med andra städer, ett exempel är Manchester, som växte upp som en svamp ur jorden i industrialismens England. Men var och en kan uppleva städer av samma slag, för egen del kan jag tänka på Bombay, Calcutta och Bangkok. (Se vidare min presentation av Steven Johnsons bok *Emergence* i min *Världen underbarare än vi tror*, s 39-54.)

För det andra frågan om Gud eller inte. I motiveringen för att ge knaspriset till ateismen tycks mig Sven Magnusson nå fram till hållbara distinktioner: "[...] det finns en högre skapande *kraft*, som kan vara inget mindre än världsrunden. Denna kraft kan personifieras som Gud, Skaparen eller en intelligent designer, men en sådan personifiering är tveksam, *kanske alldeles felaktig* (kurs. här). Man kan i stället tala om en 'faktor X', som inte närmare kan beskrivas." Javisst.

Erland Lagerroth

DET OKÄNDA

Jo, spökerier finns!

Tomma och svarta lyser fönstren på Riddarholmskyrkan och Gamla Riksarkivets spöklika tegelborg. De omger det tysta torget på "dödens ö", Birger Jarls torg på Riddarholmen i Stockholm. Få vandrar ens dagtid över denna ödsliga plats. Inga levande människor bor här längre, men de döda är desto fler. De breder ut sig under torgets stenläggning, där rester av en bortglömd medeltida gravplats finns kvar i jorden. Och sarkofager med förtorkade kungliga lik är numera det enda som uppfyller den ekande tomma begravningskyrkan med sin svarta järnspira, där alla gudstjänster för längre sedan upphört.

Och någonstans bortom torget börjar de okända gränder som försvinner bort i skuggan av ålderstigna ämbetsverk och palats. Ingen vet riktigt vart de leder. Men de som ger sig in i denna stenlabyrinth av slingrande smågator kan kanske få uppleva öns verkliga gåta.

Åtskilliga grymma och bestialiska brott har begåtts på Riddarholmen under dess blodiga 1000-åriga historia. Det var här som greve von Fersen försökte undfly den rasande pöbeln som senare skulle slita honom i stycken. Erik Brahe, som halshöggs 1756, har setts vandra runt Stenbockska palatset bärande sitt avhuggna huvud under armen. I den hemsökta Riddarholmskyrkan spökar Karl XI på nätterna, och den mäktiga riksdrotsen Bo Jonsson Grip ska ha klivit en rival i bitar framför kyrkans altare på 1300-talet i ett våldsamt svartsjukedrama.

Som ett minne från en ännu avlägsnare tid går den uråldriga och drunknade svartmunken Gideon på sin eviga vandring över Birger Jarls Torg, rakt igenom de massiva stenpalatsen för att då och då skymta med sin mörka kåpa nere i Gamla Riksdagshusets soprum.

De historiska legenderna och kusliga spökhistorierna är många om Riddarholmen. Ändå finns här mer oförklarliga mysterier.

En som varit med om fler underliga händelser än de flesta i dessa kvarter är Alf Bjureklint, tidigare löjtnant vid Kungliga högvakten, som under många år vaktat Riddarholmskyrkan.

Han visar oss runt i begravningskyrkan med anor från 1200-talet. Då tillhörde den ett gråmunkekloster på ön. Sedan stormaktstiden har nästan alla svenska regenter begravts här, och den sista gudstjänsten hölls 1807. Sedan dess har dödens tystnad brett ut sig i det kalla kyrkorummet, där kungliga sarkofager och krossade vapensköldar kantar väggarna. Här vilar Gustav II Adolf och Karl XII i sina magnifika marmorkistor, och framme vid den dystra, svartnade altartavlan tronar de storlagna gravskulpturerna av medeltidskungarna Magnus Ladulås och Karl Knutsson Bonde. Var vi än går trampar vi på gravhällar och nötta inskriptioner dekorerade med dödsallar och korslagda benknotor.

Ändå säger Alf Bjureklint att han alltid har trivts med sitt ensamma arbete i Riddarholmskyrkan. Omgiven av idel döda gick han i årtal sina vaktpass och kom nästan att uppleva de hädangångna kungligheterna som gamla vänner till slut. Få vet mer om kyrkans och Riddarholmens historia än Alf Bjureklint, och han kan

Alf Bjureklint berättar om hur hans hund försvann.

berätta allt om de magnifika sarkofagerna och de personer som vilar där.

– Nej, de gamla gravarna skrämmer mig inte alls, säger han. Jag är inte rädd för döden, eftersom jag är förvissad om att livet inte tar slut då, säger han med övertygelse.

Men det finns kvällar när han känt sig ganska illa till mods i den ödsliga kyrkan. Han berättar att han då och då tyckt sig iakttaga av något odefinierbart som plötsligt skymtat i ögonvrån men som snabbt försvunnit utanför synfältet när han tittat dit. Och hur detta Något vid vissa tillfällen tyckts växa sig starkare och ta formen av en gestalt.

– Jag minns första gången jag blev riktigt rädd. Klockan var över fem och det var redan halvmörkt i kyrkan och utanför, fönstren var svarta. Det var jag ju van vid så här på senhösten, men det var också något som kändes annorlunda i luften.

Text Viveka Lindgren

Foto Bela Unger

Alf satte sig bakom skrivbordet i biljettkuren och väntade med växande obehag på att passet skulle ta slut. Aldrig tidigare hade han så intensivt längtat därifrån.

– Plötsligt ekade ett dovt ljud någonstans långt borta i kyrkgången. Jag ryckte till och lyssnade uppmärksam, men allt var tyst. Strax efteråt upprepades ljudet, betydligt närmare nu. Det lät som steg som kom emot mig.

Alf försökte intala sig att någon turist blivit inlåst. Men han visste att ingen mer än han själv kunde finnas där. Han hade just gjort sin sista vaktrunda i kyrkan, kollat alla utrymmen och känt på dörrarna. Ändå hördes de skrämmande stegen allt starkare, som dova smållar mot marmorgolvet.

– Jag var stel av fasa, jag som alltid känt mig så trygg när jag vankat omkring här ensam hela dagarna bland de döda. Jag vågade inte ens titta ut i dunklet.

– Stegen fortsatte längs altargången, upp för några små trappor, de var nu inte långt från biljettluckan. Då upphörde de tvärt.

– Sedan var det tyst, inget mer hände. När jag till slut såg ut i gången var allt tomt och stilla. Även den kusliga stämningen nyss var borta. Men jag var ändå väldigt uppskakad och skyndade iväg hem.

Under lång tid kändes det som vanligt, inget särskilt inträffade under vaktpassen i kyrkan. Men en vinterkväll började det igen, när Alf, som han brukade, satt vid skrivbordet.

– Först en svag duns någonstans borta vid altaret, sedan starkare och starkare tills hela huset vibrerade.

Denna gång upphörde inte stegen utan gick ända fram till biljettluckan.

– Jag höll andan och väntade på att de skulle upphöra som sist. Det blev tyst en lång stund. Men just när jag reste mig upp för att skynda därifrån, knackade det plötsligt hårt på rutan så att jag hoppade till!

– Utanför glaset avtecknade sig en svart skugga! Jag kunde inte urskilja några ansiktsdrag, det var mer som ett svartare mörker i dunklet. Men den diffusa skepnaden tycktes ha någon sorts mänskliga konturer. Jag fick känslan att gestalten stirrade på mig däruti från under några ögonblick, som kändes oändligt långa. Så småningom upplöstes gestalten och försvann.

Kallsvettig lämnade Alf kyrkan, sedan han konstaterat att ingen annan levande än han själv fanns i byggnaden.

Sedan dess har de kusliga stegen hörts vid vissa tillfällen. Alltid under vinterhalvåret, efter klockan fem och alltid med samma dova ekande ljud längs altargången. Det har också knackat på biljettluckan, men den svarta skuggan har inte visat sig mer.

– Jag började vänja mig vid dessa mystiska spökerier. Men jag skulle gärna vilja veta vem det är som vandrar här, och varför. Det talas ju om att Karl XI ska marschera i kyrkan på nätterna, men jag är inte säker på att det är han som går igen.

Nere i den mörka kryptan vilar stormaktskungen Karl XI i en gyllene kista, omgiven av sina avlidna släktingar från späda till vuxen ålder. Är det kanske den gamla krigarkonungen som på kvällarna tar sig upp ur sin tunga kista för att marschera längs altargången? Men i denna gravkvirka, där de döda kantar väggar och golv, finns andra som har större skäl att sprida oro bland de levande.

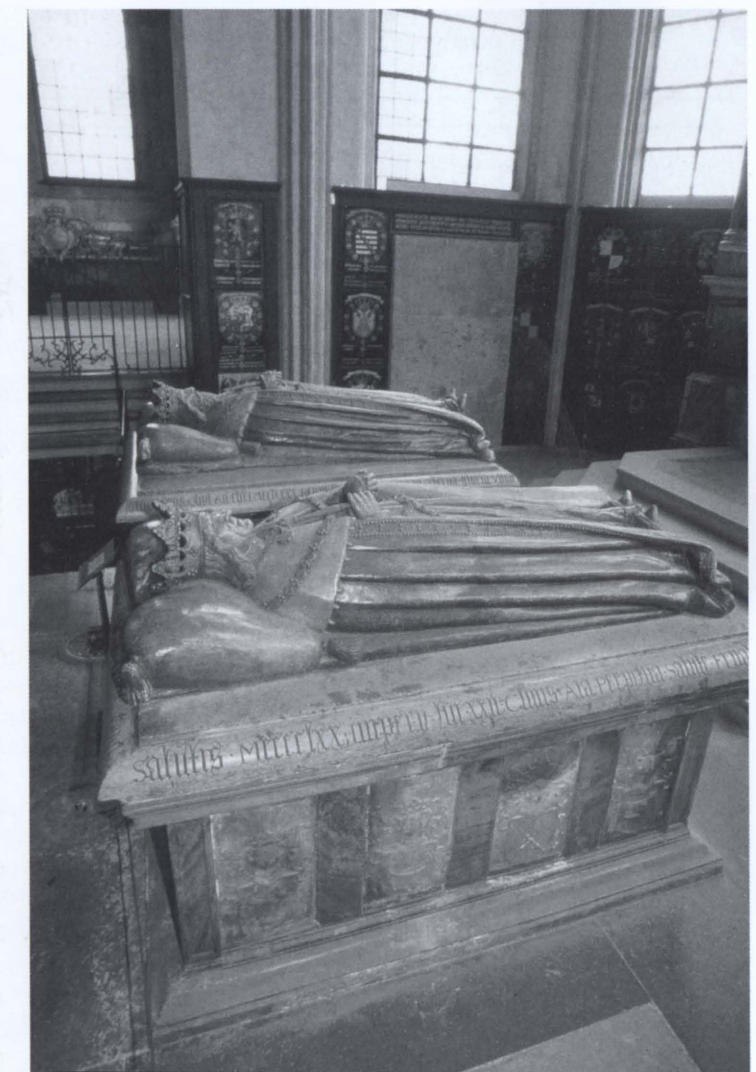
En av dem som gick en våldsam död till mötes var Carl Nilsson Färila år 1382. Han hade en kärlekshistoria med hustrun till

sin släkting, den mäktige riksdrotsen Bo Jonsson Grip. När hemligheten kom ut, jagade Grip, som var oerhört svartjuk, in Färila i Riddarholmskyrkan där han klöv sin rival i fyra bitar framför altaret! Det sägs också att Färlas gravhäll senare rämnade i lika många bitar. Den finns inte längre kvar i kyrkan men Alf visar den plats, nu inhägnad av ett järngaller, där det ohyggliga mordet lär ha skett.

Stockholms äldsta spöke, svartmunken Gideon, ska också ha setts sväva rakt in enom de massiva kyrkväggarna under sin eviga vandring runt ön. På 800-talet var Gideon på väg från Corbie i Frankrike för att hjälpa Ansgar att kristna Birkas vikingar. Men ute på Strömmen sögs hans skepp ner i en våldsam vattenvirvel och gick under. Gideon drunknade och hans lik spolades i land på nuvarande Riddarholmen. I snart 1200 år har den olycklige munken hemsökt denna ö. Kanske grämer han sig djupt över att han aldrig hann utföra sitt stora uppdrag. Genom historien finns många som mött honom, dystert och svartklädd med ansiktet skymt av den stora munkkåpan. Flera av dem som städade i Gamla Riksdagshuset på Birger Jarls Torg 5 har berättat att de vägrade gå genom källaren till soprummet. De hade sett en mörk gestalt som strök omkring nere i gångarna.

Och vem som vandrar i Riddarholmskyrkan är fortfarande en gåta. Men nyligen, när Alf tog en promenad med sin hund på ön, hände honom något egendomligt.

– Jag brukade ofta rasta hunden här på Riddarholmen. Det var en tjock rödbrun tax som hette Oscar, gammal, sällig och en mycket trofast vän. Tyvärr lever han inte längre, berättar Alf. →

Svenska kungliga ligger begravda i Riddarholmskyrkan.

Vi lämnar kyrkan och vandrar över det öde Birger Jarls Torg. Sedan följer vi de dunkla, folktomma gränderna som slingrar och kröker sig mellan pampiga barockpalats, administrativa byggnader och statliga verk. Gamla Riksarkivets dystra, vinröda tegelborg med rader av tomma, döda fönster, kastar en spöklik skugga över hela ön.

Det har talats om en vaktmästare som tidigare arbetade i det gamla arkivet och som ska ha blivit sinnessjuk efter mötet med en ohygglig varelse i de underjordiska gångarna! Om detta var den uråldriga spökmunken som visat sig eller något än mer fruktansvärt, vet ingen.

Ingen vet heller varför vissa dokument försvunnit spårlost och vad som egentligen hände med Swedenborgs berömda andespegel, som ska ha hängt i det huset. Och varför en underlig grå massa har setts framträda då och då i ett annat rum. Tydligt är att det finns okända krafter i rörelse på denna ö.

Vi fortsätter längs gränderna som inte har något som helst mysigt över sig. De känns snarare obehagliga med sin totala tomhet. Det sägs att somliga vägar i denna labyrint inte har något slut. Den som vandrar här kan hamna på helt oväntade platser, något som Alf Bjureklint faktiskt fick uppleva den där mycket speciella eftermiddagen.

– Jag brukade alltid gå samma runda med Oscar, han var gammal och trött och höll sig alltid tätt intill mig, berättar Alf medan vi går ner för en brant trappa till vattnet med utsikt mot Kungsholmen och Stadshuset.

Där visar Alf på en stupränna vid en av de stenlagda trottoarerna.

– Jag gick här och tittade på båttrafiken med Oscar bredvid

”Det finns mer mellan himmel och jord, Horatius, än filosofin någonsin drömt om...”

mig. Ena stunden gick han där och nosade vid mina fötter som han brukade. Jag vände mig bort ett ögonblick.

När han tittade ner igen var taxen försvunnen.

– Jag såg åt alla håll, uppför trappan, ropade på honom. Men inte ett spår efter Oscar! Det var helt obegripligt, han brukade aldrig sticka iväg. Han orkade knappt hålla samma takt som jag, han var ju gammal och hade svårt att gå. Det fanns inte heller några människor synliga som kunde lockat i väg honom.

– Allt var så överkligt. Men döm om min förvåning när jag efter några minuter, andfådd och flämtande, sprang tvärs över ön och fick se Oscar intill Riddarholmskyrkan. Där gick han lugnt och nosade precis som när jag såg honom sist. Inget tydde på att han sprungit. Ändå är det helt omöjligt att han skulle ha hunnit rusa över hela Riddarholmen på den korta tiden. Jag är fortfarande lika förbryllad när jag tänker på den händelsen.

Var det kanske Gideon som spelat Alf ett spratt den gången? Eller försvann hunden genom någon magisk öppning i tid och rum...? Det är frågor som aldrig får något svar. Oscars försvinnande blir ytterligare en av alla de olösta gåtor som redan omger denna dödens ö.

Great Freedom

”Själv kärnan i ditt eget varande behöver ingenting att stödja sig på – den bara är, så slappna av och njut! Var snäll och sluta vara elak mot dig själv. Jag ber dig verkligen om det av hela mitt hjärta.”

– ur boken ”En enkel förändring gör livet lätt”

Candice O'Denver är grundare av Great Freedom Teaching. Att förverkliga medvetenhet, visdom och medkänsla på det snabbaste och mest direkta sättet, är det unika med undervisningen inom Great Freedom.

En enkel förändring gör livet lätt är en bok som kommer att förändra ditt sätt att se på dig själv och världen. Bokens budskap kan ge ett stort välbefinnande och välbehag till både kropp och själ, och göra ens relationer intressantare och mer njutbara. I boken får läsaren klart för sig att bara en enda enkel förändring av sitt sinnestillstånd kan skapa mental och känslomässig stabilitet, insikter, medkänsla och förmåga att leva sitt liv på ett förtjänstfullt sätt.

I varje kapitel finns kärnpunkten och en värdefull instruktion i Great Freedoms undervisning: att vila naturligt medvetet korta stunder, vilket upprepas många gånger, tills de uppstår automatiskt hela tiden. Denna kärnpunkt följt av praktiska instruktioner upprepas igen och igen, på en mångfald olika sätt, för att tala till så många olika läsare som möjligt.

